Akbaba

Macar meselesi kapanıyor!

PARA İKRAMİYELERİ

MESKEN KREDİLERİ

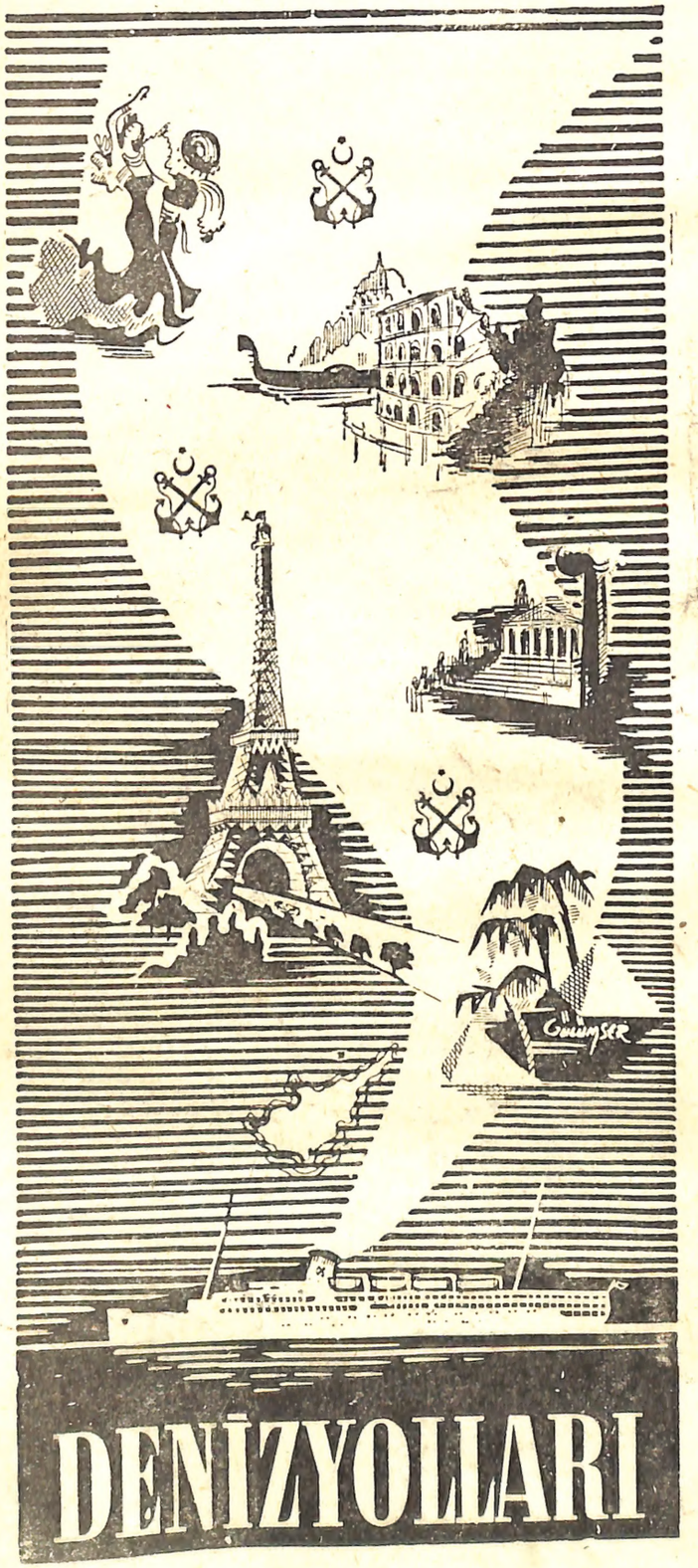

DENİZYOLLARI

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI T.A.O

Grafika

En Yüksek Kalite!

VİTA'nın kalitesi daima yüksektir: Sıhhat için elzem olan bu vasfı, VİTA, hazırladığınız, her şeye, ilâve etmiş oluyor.

Sıhhî ve fevkalâde sâf bir gıdadır: VİTA, en birinci nev'i ayçiçeği, pamuk ve susam yağları ile imal edilir.

VİTA'yı muntazaman kullandığınız takdirde, mutfak bütçenizde de esaslı bir tasarruf yapmış olursunuz.

Ve, kendi kendinize diyebilirsiniz ki:

VİTA, paramın en iyi KARŞILIĞIDIR.

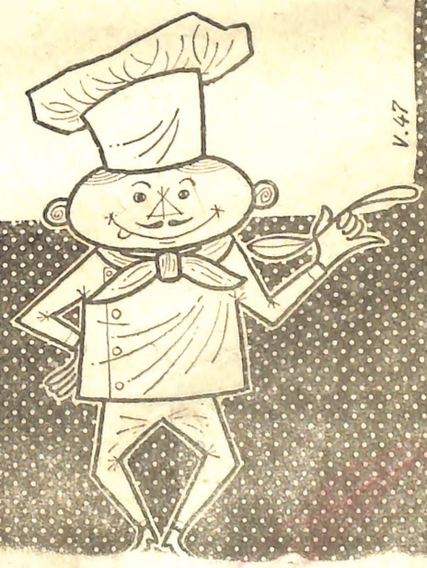

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı İşlerini fiilen idare eden
Fiyatı 50 Kuruş
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter
Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klodfarer Cad. No. 8 - 10. Daire 3.
Telefon: 221811
Abone: Seneliği 25, Altı aylığı 12,5 lira.
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

SAYI: 247, C.: 10 6 ARALIK 1z56 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAAİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Küçük Adamlar!

AHÇIDAN ressama, terziden şaire ve mahallebiciden diplomata kadar, eski hünerli ustaların peştemalı şimdi acemi çırakların belinde!

Bizim gençliğimizde, şimdiki liselerin yerini tutan idadilerde Fuat Köprülü'ler, Celâl Sahir'ler, İbrahim Necmi'ler, edebiyat öğretmeni idi. Şimdi üniversitelerimizin böyle profesörleri var mı?

Kırkpınar'ın Gaddar Aliço'sunu Olimpiyad minderinde beyhude ararsınız.

Bir kâse sütlâçta, bütün bahar çiçeklerinin lezzetini tattıran bir muhallebici Recep, artık yoktur.

Şiir, ışıklı bir alın teri, bir göz nuru damlası değil, bir geveze salyası oldu.

Resimde dehânın büyük sabrını, musikide geniş soluğunu bulamazsınız.

Eğer eski tarih kitaplarının «Taş devri», «Tunç devri», «Demir devri» diye üçe böldüğü dünyamıza yeni bir ad ararsak, galiba en uygunu «Küçük adamlar devri» olacak.

Artık, insanlığın kaderi, büyük koltuklara oturmuş küçük adamların elinde... Devlerin işini Cüceler görüyor!

Şu zavallı Cezair'i, elindeki hürriyet meşalesiyle Fransa tutuşturmadı mı?

Kanal seferi, İngiliz ordusu için kanlı bir karnaval değil midir?

Bolşevik sürüleri, Ortadoğu'ya tanklar ve uçaklarla, beyaz gömlekli, siyah kravatlı demokrasi züppelerinin açtığı kapıdan giriyorlar.

Beş yıllık dünya savaşına dayanan Churchill'in koltuğunda, Eden, beş günlük Mısır seferine dayanamadı.

Dünya, top kontrolünü kaybetmiş, bezgin bir takımın ayağında, rastgele tekmelenip duruyor.

Bu küçük oyunculardan, büyük bir oyun beklenemez!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Suriye'ye Sovyet teknisyenleri geliyor. —Gazeteler —

Suriye — Şükür kavuşturana!..

Muhterem Okuyucularımıza

Hayat seviyemiz, çok şükür, günden güne yükseliyor. Biz, artık iki yıl evvel fiyatları, tatlı bir hâtıra olarak anıyoruz. Herşey âyarlandı: Yağ, pirinç, kömür, sinema, tiyatro... Hattâ kitap, hattâ mecmua... Hattâ günlük gazetelerimiz bile, fiyatlarını değil ama, sahifelerini sekizden altıya indirerek, tıpkı gramını azaltıp fiyatını değiştirmeyen ekmek gibi, 15 kuruşta kaldılar!

Bunun bir tek istisnası vardır: Akbaba!..

Biz fiyatımızı artırmadık. Neden mi?: Utancımızdan!

Pahalılıkla alay ederken, pahalılığı hicvederken bu havaya uymak bize ayıp geldi!.

Kâğıdın kilosu 70 kuruştan 117 kuruşa çıktı, biz, fiyatımızda kaldık. Klişenin santimi 3 kuruştan 5 kuruşa fırladı, biz, fiyatımızı değiştirmedik. Dizgi, baskı, mürekkep, yüzde yüz yükseldi, biz, bir kuruş kımıldamadık!

Ama, artık dayanmak imkânımız kalmamıştır. Buna mutlaka bir çare bulmamız lâzımdı.

Düşündük, neşemizi kaçıracak kadar düşündük ve nihayet.... Nihayet yine fiyatımızı çoğaltmamağa karar verdik!

Bu asık suratlı günlerde tebessümü pahalı satmıyacağız!

Ancak, okuyucularımızdan af dileyerek, bir şey yapıyoruz: İç sahifelerimizdeki rengi kaldırmak...

Esasen, bugünkü mürekkeplerle bugünkü kâğıtlara, hele bugünkü baskı ihmâlciliği ile Ofset renklemesi yapmak, Akbaba'ya her halde bir güzellik vermiyordu. Yazısından, karikatüründen, sahife sayısından hiç birşey azaltmayan ve fiyatına hiç birşey ilâve etmiyen Akbaba'nın bu çaresizliğini anlayacağınızdan ve hoşlukla karşılayacağınızdan eminiz!.

Eksilen rengi, çoğalan karikatür sayısı ve yazı çeşidi ile karşılayacağımızı sevgili okuyucularımıza arzederiz.

AKBABA

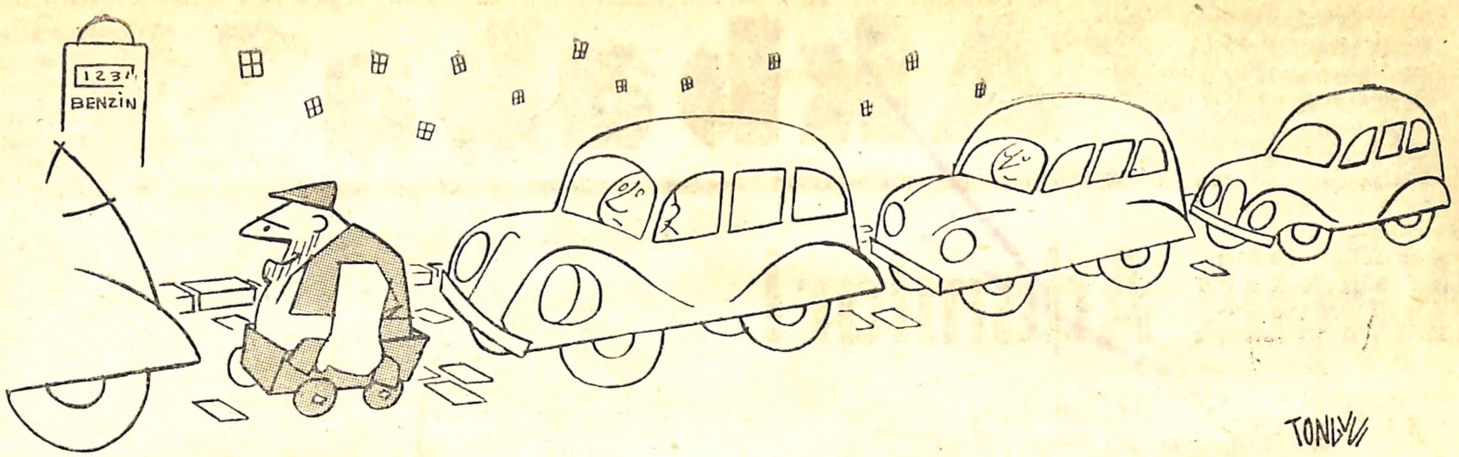

Yazısız!

Tiyatro Tenkidi

★ Eleştiren: HAKKI ALTIOKKA ★

Yeni tiyatro mevsimi açılınca, gündelik gazete ve dergilerde oyun eleştirmeleri çıkıyor. Aşağıda, ayrı ayrı yazarların bir aktris için yazdıkları eleştiriyi okuyacaksınız.

●

«Oynayanlara gelince, hepsi de fevkalâde idi. Bilhassa Terez rolünde Rukiye harikulâde muvaffak olmuştur. Bu rolde Rukiye unutulmaz bir tip yaratmıştır. Gerek hareketlerindeki yumuşaklık, gerek sesindeki akıcılıkla Rukiye Türk sahnesinin birinci kadını mertebesine hakkiyle yükselmiştir. Bizi kendisine bu rolde bir kere daha hayran etti. Bu kıymetli yıldızımızı tekrar tekrar tebrik ederiz.»

★

«Eğer Terez rolündeki Rukiye'nin acemilikleri, aksaklıkları olmasaydı, bu piyese az çok muvaffak oldu diyebilirdik. Fakat Bayan Rukiye, gerek fizik yapısı, gerek sahneye müsait olmayan ses tonu ile, piyeste bir yama gibi duruyordu. Bu hanımın diksiyonunu düzeltmesi mutlaka lâzımdır. Kelimeleri çiğnediği, heceleri ezdiği, bazı sözleri de yuttuğu için ne dediği anlaşılmıyordu. Bereket, suflör fazla bağırarak bu kusuru telâfi etti de piyesi anlayabildik.»

★

«Piyesin bütün yükünü üzerinde taşıyan eşsiz sanatkâr Rukiye, güzelliğiyle bütün gözleri üzerine çekti. Yeşil sire garnili lâcivert fay kostümü mevzun endamına çok iyi gitmişti. Yalnız küçük bir noktaya ilişmeden geçemiyeceğim. Geçen piyesteki tenkidimde de yazdığım gibi Bayan Rukiye'ye at kuyruğu saç hiç yakışmıyor. Saçlarını topuz yapar ensede toplarsa câzibesi bir kat daha artacaktır. Doğrusu bu saç tuvaleti meselesinden başka, gişedeki bilet veren adamdan, salonda yer gösteren kıza kadar her şey fevkalâde idi.

★

«Bu piyesi bir kere de, bundan otuz sekiz sene önce Paris'te seyretmiştim. Paris'te Madam dö sen Puvan'ın yarattığı Terez rolünü seyrettikten sonra, insan bu rolü, daha sahnede durmasını bile bilmeyen Rukiye adındaki zavallı kızın oynamasına tahammül edemiyor. Bu rol hafifmeşrep bir kadın rolüdür. Halbuki Bayan Rukiye doğum sancısı tutmuş gibi kulak tırmalayan sesiyle ciyak ciyak bağırarak kendisini de, bizi de rahatsız etmiştir.»

★

«Sahnemizin emektar artisti Bayan Rukiye, Terez rolünde şen, şuh, havai bir kadın tipi yarattı. Halbuki piyes te okununca kolayca anlaşılacağı gibi Terez, kederli, muztarip, suratından düşen bin parça olan ters bir kadındır.

Bayan Rukiye bu rolde bir başarısızlığa uğramışsa da saç tuvaleti bir harika idi. Yalnız at kuyruğu saçını ense köküne yakın yerden bağlaması hata idi. Daha yukardan bağlamalı lâzımdı. Bu noktayı rejisörün görüp düzeltmesi lâzımdı».

★

«Bu piyes, beşinci sınıf bir vodvil yazarının Paris'in bulvar tiyatrolarında bile tutunamamış en zayıf eseridir. Fakat bu zayıf piyesten, sahnemizin yeni parlamaya başlayan genç yıldızı Rukiye sayesinde bir şaheser doğmuştur. Oynanan eserin asıl piyesle en ufak bir alâkası bile bırakılmamış, böylece, yine tekrar edelim Bayan Rukiye'nin yarattığı o canlı Terez tipi sayesinde, Türk tiyatrosu repertuvarı bir şaheser piyes kazanmıştır. Dekor, ışık, mizansen, reji, oyun, her şey iyi idi. Fakat genç artist Rukiye, yarattığı o unutulmaz Terez rolünde cidden bir harika idi.»

★

«Bu modern Amerikan piyesi, tiyatrodan bir parçacık anlayanların bile bilecekleri gibi, ne bir kelimesi fazla, ne bir kelimesi eksik, tam mükemmel, dört başı mamur bir piyestir. Bu güzel piyes bizim sahnemizde bir tûluat oyunu olmuştur. Rolünü ezberlemeden sahneye çıktığı anlaşılan Rukiye repilikleri fazla bekliyor ve tûluat yapıyordu. Bu, bildiğimiz Amerikan piyesi değil, uydurma bir şeydi.»

★

«Klâsik eserler arasına giren bu İngiliz piyesi Londra sahnelerinde tam dört sene afişte kalmışken acaba bizdeki başarısızlığın sebebi nedir? Bu sorumluluğun çoğu, sahnemizin en eski aktrisi olduğu halde Terez rolünü hiç kavramadığı anlaşılan Bayan Rukiye'nin omuzlarındadır. Bu piyes ağır, karanlık bir hava içinde oynanmalıydı. Halbuki Rukiye, sanki dilekçesine altı ayda ce-

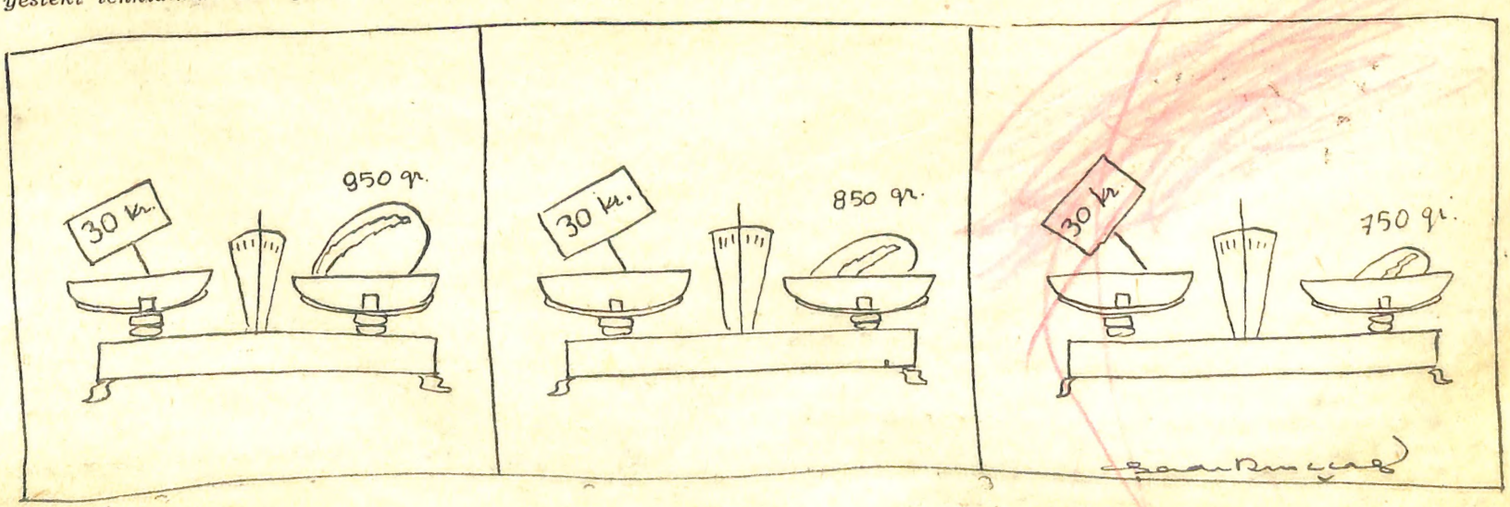

Fikri Sâbit

vap alabilmiş bir vatandaş sevinciyle sahnede âdeta göbek atıyordu. Seyirciye kahkaha attırmak ucuz ve kolay bir başarıdır.»

★

«18 nci yüzyılın sonunda yazılan bu ünlü Alman piyesi, ilk temsilinde hiç bir başarıya ulaşamamış ve seyirciler tarafından ıslıklanmıştı. Bu piyesin değeri, yazıldığından ancak iki yüz sene sonra anlaşılmıştır. O zamandanberi bütün dünya sahnelerinde yer alır. Bu piyesi iki defa Londrada, bir kaç defa Paris'te, Berlin'in meşhur Das Nisten Teatr sahnesinde, Romanın Scala tiyatrosunda, Viyana'nın Opentah Teatr sahnesinde seyrettim. Göğsüm kabararak şunu söyliyeyim ki, Terez rolünü canlandıran yabancı aktrislerin hiç biri, bizim kıymetli Rukiye'miz kadar başarı elde edememişlerdir. Bu, tiyatromuz için övünülecek bir olaydır. Rukiye, dünyanın neresine, hangi sahnesine çıksa, el üstünde tutulacak bir sanatçıdır.

Değerli tiyatro eleştiricilerimizin bu çeşit oyun eleştirisi daha çok uzar gider ama, bereket versin sayıları azdır, bu kadarcıktır da, zihnimiz büsbütün karışmaz. Türk seyircisinin de, tiyatrocusunun da tek şansı budur işte!.

B. E. N.

●

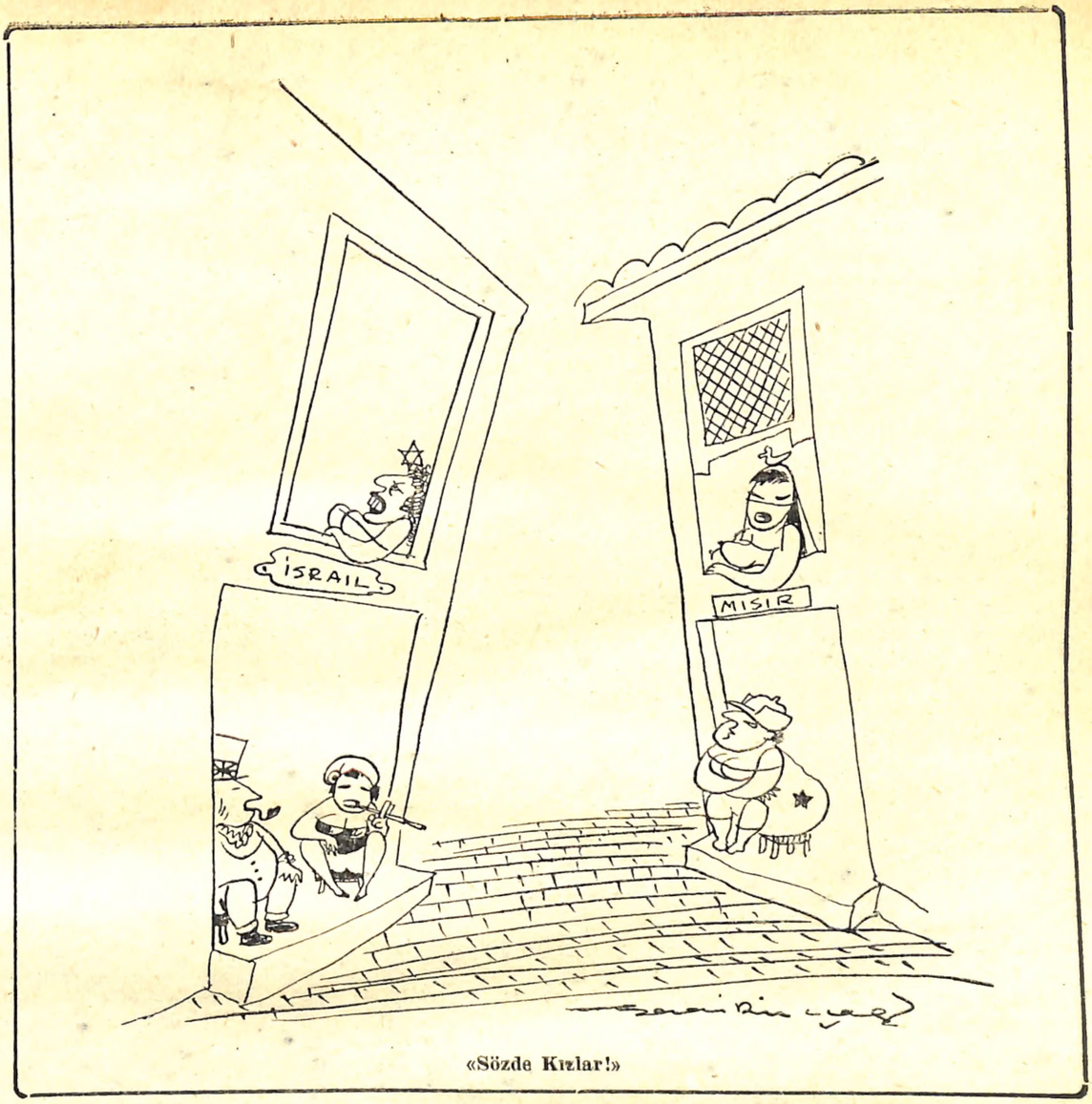

«Sözde Kızlar!»

Toros canavarı

Diye atıldı ama, o kadar işte... Yanına yaklaşamadı. Kızı da, oğlu da tir tir titriyorlardı. Bütün komşular, korkularından geçmiş olsuna geldiler. İhtiyacı olup olmadığını sordular.

Karısı, çocukları, geceleri odalarını kilitleyip yatıyorlar, bu da yetmiyor, kapının arkasına eşyaları yığıyorlar, yine de gönülleri rahat etmediği için, konu komşudan yardım rica ediyorlar, gece yatısına misafir çağırıyorlardı.

Hele, onları evden çıkarmak istiyen ev sahibi:

— Amanınğ ocağına düştüm... Kıyma bağa Nuri Beğ... Diye yalvarıyordu. Kira mira istemem canım. Aramizda teklüf tekâlüf mü var?.. Bu ev ha senin, ha benim... Allah afiyet virsin. Omrün oldukca otur. On para kira almam...

Ev sahibi evin deliğini deşiğini de tamir ettirmişti. Onları çıkartmak için para ile tuttuğu kabadayılar da, gelip Nuri Beyin eline ayağına kapandılar.

Nuri Bey şaşıyordu. Ne oluyordu bunlara? O, yoksa sahiden bir canavar mıydı? Yaptığı canavarlıkların hiç birini hatırlamıyordu. Yoksa sahiden içinde iki insan mı yaşıyordu? Biri mazlûm, sessiz küçük Nuri Pâkyürek, biri de Toros canavarı...

Bütün bu insanlar, karısı, oğlu, kızı, polisler, gazeteler, hepsi hepsi, birden yanılmış olamazdı ya... Demek o sahiden bir canavardı da haberi yoktu. Bankalar soymuş, evler, ocaklar söndürmüş, canlara kıymış bir canavar.

Nuri Pâkyürek odasıan kapanıp ağlıyordu:

— Allahım! diyordu. Böyle bir canavarı hapsedecek benim bu âciz bedenimden başka kafes bulamadın mı?

Şefkate ihtiyacı vardı. Karısının yanına gidiyor, karısı bir bahane ile kaçıyordu. Oğlu ile konuşmak istiyor, kızını sevmek istiyor, onlar da kaçıyorlardı.

Nuri Pâkyürek canavar olduğuna iyiden iyiye inandı. Salondaki boy aynasına bakıp bakıp, kendinden korkuyordu. Kendi kendisinden kaçmak istiyordu. Canavarlığı öylesine benimsemişti ki, aynanın karşısına geçip tıpkı bir canavar gibi böğürtüler, acaip sesler çıkarmağa, duvarları tırmalamağa, döşeme tahtalarını dişlemeğe başladı...

Bir sabah gazeteler, Toros canavarının ikinci defa yakalandığını yazdılar. Bu seferki, hakikî Toros canavarı idi. Bunun adı Nuri Pâkyürek değildi ve suç üzerinde yakalanmıştı. Sorgusunda şöyle dedi:

— Daha yakalanmazdım ama, mahsus yakalandım... Baktım ki bir zibidiyi Toros canavarı diye ortaya çıkardınız. Herif benim namımı kullanıp duruyor. Buna artık dayanamadım. Çıktım ortaya...

— Ya bu nüfus kâğıdı işi?

— Nüfus kâğıdı mı? Bundan yirmi altı yıl önce, bir soyguna giderken, birisinin düşürdüğü nüfus kâğıdını buldum. Adı Nuri Pâkyürekti. Yakalanmamak, tanınmamak için senelerce o nüfus kâğıdını taşıdım. Nuri adını kullandım.

Haber, Mehpâre Hanıma gidince, vakayı hatırladı. Evliliklerinin ilk senesinde kocası nüfus kâğıdını çaldırmış, sonra başka bir nüfus kâğıdı çıkramışlardı. Mehpâre Hanım:

— Ben o sünepenin bu işleri ya pamıyacağını zaten biliyordum, dedi...

Oğlu, babasına yeniden kavuşmuş kadar sevinç içinde:

— Zavallı babacığım! dedi. Melek gibi adamdır. Hiç o canavar olaiblir mi? Kızı Gülay:

— İmkândız! dedi.

Ev sahibi de haber almış, o sırada biriken kiraları istemeğe gelmişti. Pâkyürek ailesi, arkaların da da ev sahibi ,sevinç içinde Nuri Beyin odasını açtılar. Mehpâre Hanım, kollarını açarak:

— Ah kocacığım!.. Sen değilmişsin... sen canavar değilmişsin!.. diye odaya girdi.

O sırada Nuri Pâkyürek, duvarları tırmalamakta, döşeme tahtalarını dişlemekten yerden kalkmıştı... Duvar aynasında yüzünü seyrederek acaip sesler çıkarıyordu:

— Böööö!.

Diye bağırarak, kapıyı açanların üstüne yürüdü. Hepsi korkarak kaçtılar. O günden sonra Nuri Pâkyürek'i Toros canavarı olmaktan kimse kurtaramadı. Canavarlık çok mu hoşuna gitmişti, yoksa sahiden canavar mı idi, burası anlaşılamadı.

SON

SAKIN ALMA!

★ *Alan: Başüstüne almam* ★

MUHABERE dersinde, sahra telefonlarıyla nasıl konuşulacağı pek çok anlatıldı. Bu, zor bir şey değildir. Şu sırayı kollarsan telefonda konuşmak kolaydı. Önce alıcıyı sol elinle kaldırıp kulağına yaklaştıracaksın. Manyato kolunu bir kaç kere çevireceksin. Sonra «Allo!..» diyeceksin. Telefonun öbür başından ses gelirse kim olduğunu söyleyeceksin. Diyelim sen onbaşı Ahmetsin.

— Ben onbaşı Ahmet! diyeceksin. Karşısındaki de,

— Ben falânkeşim! diye karşılık verecek. Ondan kelli karşı karşıya konuşacaksın. Baktın, karşısındaki söylediğin sözü anlamıyor, o zaman anlaşılmayan kelimenin her harfini, ayrı ayrı söyleyeceksin. Bunun da kolayı var. Her harfi karşındakine duyurmak için o harfle başlayan kolay anlaşılır bir kelime söyleyeceksin.

Telefonda,

«— Araba!» dedin de karşındaki iki saat,

— Haa? Haa? diye sordu. O zaman «Araba» yı ona şöyle anlatırsın:

— Eline kalem al da yaz! «Ali» nin «a» sı. Receb'in «re» si. Yine Ali'nin «a» sı. Bekir'in «be» si. Yine Ali'nin «a» sı...

Bu harfler yan yana geldi mi, al sana araba. Artık bunun araba olduğunu, arabanın atı bile anlar.

Ben de size onbaşı Ahmed'i anlatıyorum. Ahmet, ne öğrendiyse askerlikte öğrendi, ama tam öğrendi; okumasını, yazmasını, telefon etmesini, her şeyi... Önce onbaşı oldu, sonra çavuş oldu. Çavuştan ileri gidilmediği için de terhis oldu. Bir zaman köyünde Ahmet Çavuş diye çağırıldı. Sonra köyü bıraktı kasabaya, kasabayı bıraktı şehire, şehiri bıraktı İstanbula geldi. Yavaş yavaş ta lâkabı değişti. Ahmet'ken onbaşı Ahmet, onbaşı Ahmet'ken Ahmet Çavuş, sonra Ahmet Efendi oldu. Ahmet Efendiliği de Bey'liği de bıraktı, Ahmet Beyefendi oldu. İstanbul'da iki sene kalıp, bir de Avrupa gezisi yaptıktan sonra Sayın Bay Ahmet oldu. İşi iyi idi. Apartımanı vardı, otomobili vardı, karısı vardı, «metires» i vardı.

Ahmet, ne öğrenmişse herşeyi askerlikte öğrendiğini hiç bir zaman unutmadı. Bu yüzden de askerlikte her ne öğrenmişse onları olduğu gibi hiç bozmadan bütün hayatında uyguladı. Yazıhanesinde, işinde, evinde, her yerde askerlikteki bilgisini güdüyordu. Sayın Bay Ahmed'in evinde sabahın en erken saatinde kalkılırdı. Onun kalın, sert komutu, kalk borusu yerine geçerdi. Haftada bir, tüfek muayenesi yerine evindeki buz dolabı, elektrik süpürgesi, düdüklü tencere gibi medeniyet araçlarını muayene ederdi. Ayda bir de muffağı, kömürlüğü teftişten geçirirdi. Evinin içinde bile geçit resminde gider gibi sert adımlarla yürürdü. Her sözü sert bir komuttu. Hizmetçiye,

— Marş maaarş!.. der gibi,

— Su ver! derdi.

Karısına, bir yere gitmek için,

— Hazırlan! dese, bu söz dudaklarından,

— Hazıroool! der gibi çıkardı.

Geceleyin yatağa girmek var ya, bu bile Sayın Bay Ahmed'in evinde,

— Mevzi aaal!..

Yahut,

— Tam siper!.. komutu verilmişcesine yerine getirilirdi. İnsan onun sofrasında, elinde çatal bıçak yemek yerken, birdenbire coşup ta,

— Süngü taaak!.. diye bağıracağından korkardı.

Bir gün Sayın Bay Ahmet, karısı, kızı bir gezintiye çıkmışlardı. Genç kız, ikide bir, annesinin bir iki adım gerisinde kalıyordu. Sayın Bay Ahmet, arkalarından tüysüz bir dans oğlanının geldiğini, kızın bu yüzden ikide bir tökezleyip geri kaldığını hemen anladı. Kızına şöyle bağırdı:

— Anana bak, hizaya geeeel!

Onun için yorulunca dinlenmek «mola» banyoda yıkanmak «tımar« dı.

Bütün bu asker ocağı güdümünün en önemlisi iki şeydi: Biri, emir tekrarı, biri de telefon konuşması. Sayın Bay Ahmet evinde her ne söylese, karşısındaki bunu tekrarlamak zorundaydı. Hizmetçiye,

— Kahve yap! dese, hizmetçi rap diye fırlar.

— Kahve yapacağım! diye tekrarlardı.

Her şey işte buna göre. Ama bu yüzden de Sayın Bay Ahmed'in evinde hiç bir yanlışlık olmazdı, ancaak, kendisi yanlış emir verirse, o başka...

Telefona gelince, o da tıpkı eski öğrendiği gibi kullanılırdı. Yalnız bir ayrımı, sahra telefonlarının manyatosu yerine şehir telefonlarının numara tablası vardı.

Sayın Bay Ahmet bir işi için Ankara'ya gitmişti. Ankara'daki işini yaptı. Hastaneler Satınalma komisyonuna bir sandık marmelât satacaktı. Her sandık ta ikişer kiloluk elli kutu vardı. Şöyle böyle bu işin kazancı altmış yetmiş bin lira tutuyordu. Hastanelere marmelât satmak isteyen kendisinden başka daha dört firma vardı. O firmaların sahipleri de Ankara'ya gelmişlerdi. Bunlardan biri Ahmet Beye,

— On bin lira vereyim de sen aradan çekil! diye rica etti.

İkinci firma on iki bin lira verdi. Aradan çıkması için, öteki firmanın sahibi havadan on beş bin verdi. Sayın Bay Ahmet onlara,

— Bilâder, ben gatagulli yapmam, nâmısım elvermez! diye karşılık verdi.

— Aman Ahmet Bey, katakulli bunun neresinde? Parayı peşin peşin vereceğiz.

— Peşin vireceğinize ses itmiyon, velâkin gatagulli yapamam.

— İyi ama Ahmet Bey, geçen sefer kuru sebze işinde, sana on beş bini verdik, çekilmiştin.

— Gardaşım guru sebze işi başhaa, yaş mermelât işi başha...

Önce narh konan, sonra serbest bırakılan, şimdi tekrar narh konan beyaz peynir, ortadan kayboldu!. — Gazeteler —

— Bu ne gemisi kuzum? Bir ileri gidiyoruz, bir geri?.

— Sakın peynir gemisi olmasın!..

Vurguner ailesi

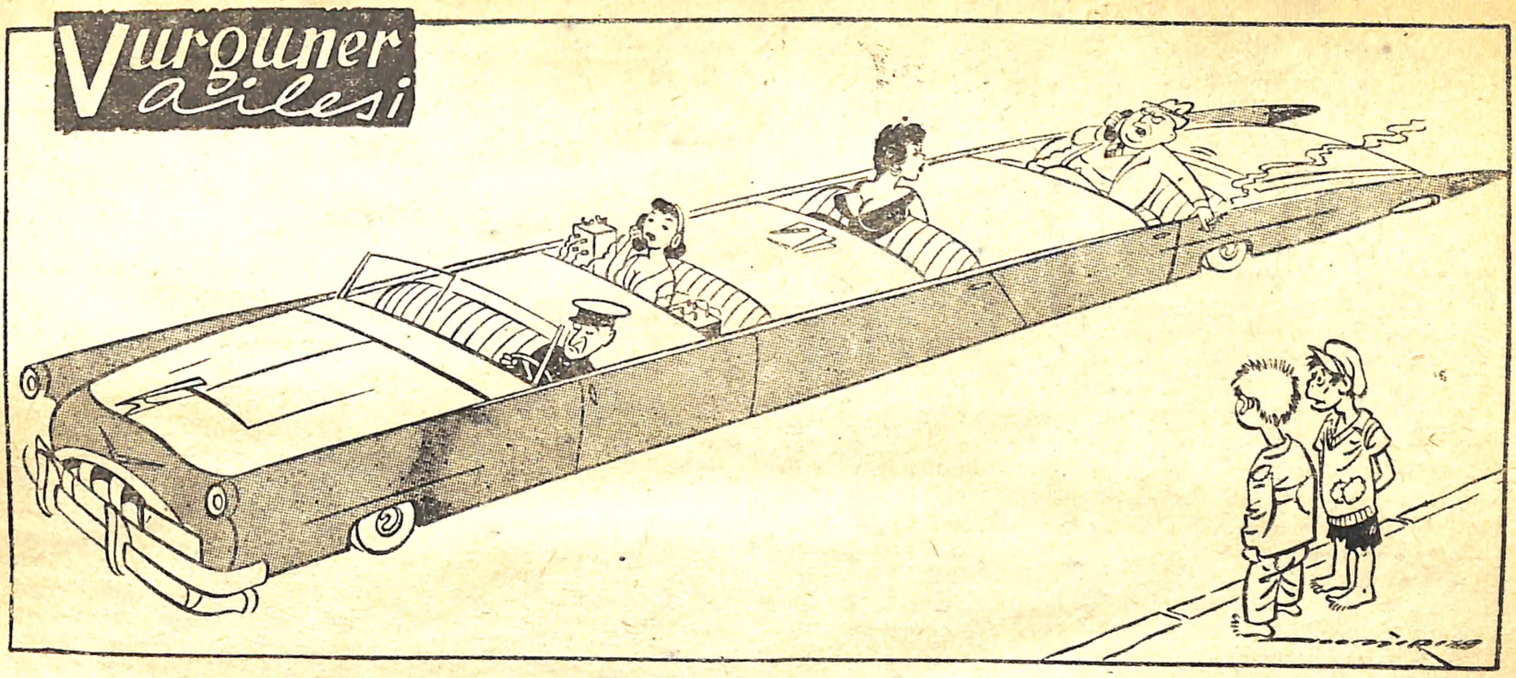

Vurguner — (Sekreterine) Santrale söyle, şoförü bağlasın, konuşacağım....

— Neden?

— Nideni bu işte. Geçen seferi benim malım fostu. Bu sefer en ekistira ekistirasından. Nasıl olsa benim malımı beğenecekler. Malımı satıp temiz para yetmiş bini cibe indirmek varhene, gatagulli idip gazık yimenin minâsebeti ne? Seksen bin virin mi, çekileyim? Virmeğ... Gordün mü bi yol? İnsan gatagulli yapıncak, nâmısını pislettiğine göre değmeli. O sebepten olmaz.

Sayın Bay Ahmet «Satın Alma» nın kendi marmelâtını beğenip alacağına yüzde yüz güvenliydi. Yalnız işin bir tek zorluğu vardı. Mallardan nümûne ertesi gün erkenden İstanbul'daki Satın Alma'ya götürülmeli idi. Sayın Ahmet Bey canı tatlı olduğu için uçağa binemezdi. Tirene binse yetişemezdi. Telgraf geç giderdi.

— En eyisi tilefon...

Şehirler arası telefonu açtı. Santraldeki kıza, İstanbuldaki yazıhanesinin telefon numarasını verdikten sonra,

— Möhderem bağyaan, dedi, acep gaç dagiga sonra gonuşabilirik

— İki, üç saat sürer.

— İki üç sahat mı? Amanıng, essah mı? Bah bi yol bağyaan, hayat memat işi gardeşim. Gözünün elifini yiyyim, ecele vir, yıldırım vir, hayat vir. Her gaç paraysa virek canım...

On beş dakika sonra yazıhanesindeki kâtibiyle telefonda karşı karşıya idi.

Alıcıyı kulağına götürür götürmez birden Ahmet Çavuş olmuştu. Tıpkı tıpkısına askerken muhabere dersinde gördüğü gibi telefon ediyordu.

— Alooo... Ben Ehmet...

— Hangi Ahmet?

Ahmet Bey kızdı. Şu dangalak kâtibe telefonda nasıl konuşulacağını kaç kere öğretmişti.

— Ben Ahmet! der demez, o da,

— Ben şuyum! diyecekti.

O kızgınlıkla,

— Gaç Ehmet var lân? Helbet patıronun Ehmet... Hemi de sen ne demiye tilefonda gendini pirezente etmiyon?

Kâtip, sesinden patronunu tanımıştı. Topuklarını rap diye vurup esas vaziyetini aldıktan sonra,

— Buyrun efendim! dedi.

— Gözünü, gulağını dört aç beni iyi diğne!.

Öyle bozuk, şimşekli, elektrikli bir havaydı ki, artık havadan mı, hatların eskiliğinden mi, yoksa konuşmanın çokluğundan, telefonların bozukluğundan mı, sesler sinek vızıltısı gibi geliyor, bir şey anlaşılmıyordu.

— Bi sandık marmelât satın almaya nömûne gitçek. Ağnadınğı?

— Efendim?

— Yarın bi sandık marmelât satın almaya nömûne gitçek...

— Yarın mı?

— Heee, yarın. Zabahnan, irkenden...

— N'ooolacak?

— Ellinin korü olacak.

— Köroğlu mu olacak?

— Yoh, Köroğlu değel, Battal Gazi olacak...

— Kimin ağzı?

— Beri bah kââtip, ağzından burnundan başlatma beni. Gulağının delüğünü aç, diğne... Bi sandık...

Bu sırada santral bayan araya girdi:

— Üç dakika bitti efendim. Devam ediyor mu?

— İdiyo... Helbet devam idiyo...

— Beyefendi!..

— Kââtiip...

— Beyefendi!..

— Len kâtip sesimi duymuyon mu? Ne ünneyip duruyon?

— Beyefendiii!..

(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)

Bir sarhoş filmdeki hayduda bıçak çekti. — Gazeteler —

— Ulan... Erkeksen karşıma gel, karşıma!..

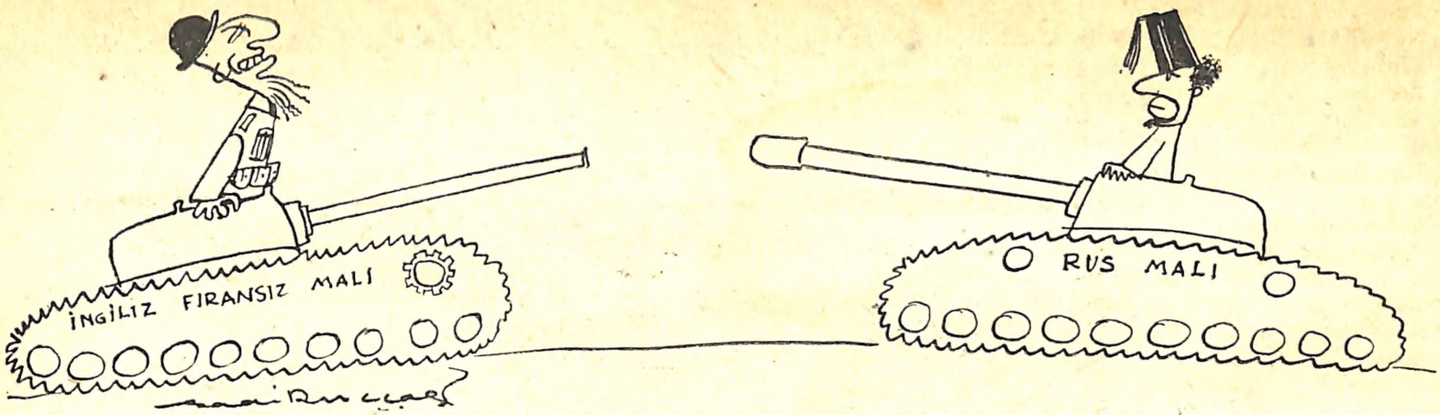

Yazısız!

— Kââtip... Beni diğne oğlum, beni diğne gardaşım, beni diğne gozüm. Bi sandık...

— Ne sandınız?

— Bi sandık...

— Siz sandınız mı? Siz ne sandınız.

— Seni adam sandım.

— Madam mı?

— Madamı bırak!

— Nereye bırakayım?

— Tövbeee... oğlum, bırak onu... Bi sandık...

— Siz sandınız.

— Şincik yöreğime inecek.

— Böreğinize mi?

— Yöreğime lân...

— Böbreğinize mi? Kim inecek?

— Çüüüş, dangalak! Lan benim böbreğim niyet guyusu mu? Bizim marmelâtlar var ya...

Santral bayan araya girdi:

— Efendim, mükâlemeniz bitti.

— Bitmedi bağyan bitmedi.

— Uzatayım mı?

— Uzat canım.

— Veriyorum.

— Vir... Kââtip... Bay kâtip...

— Buyrun!

— Sesimi duyyon mu?

— Gelip gidiyor.

— Kim gelip gidiyo?

— Sesiniz bir azalıp bir çoğalıyor.

— Satın alma...

— Duyulmuyor. Gelmiyor sesiniz.

— Allah Allah... Seninki geliyo da benimki niden gelmiyo? Bu cenebet gidiş geliş değel mi?

— «Cenâbet» dediğinizi duydum efendim.

— Gozel bi lâf ossa duymarğ. Kâtip, gulak vir gardaşım. Beri bah bi yol... Bi sandık marmelât... Ağnadın mı?

— Anladım efendim.

— Ağnadınsa tekrar it!

— Bir sandık muamelât...

— Tüh... Bire oğlum ne mâmelâtı?

İresmi devayir mi bu?

— Cevahir mi dediniz?

— Çatadanak çatlayacağım.

— Çatana mı?

— Kââtip... Kâtip!..

— Beyfendi...

— Bah bi yol. Tigatli ol! Telefonda bi lâf ağnaşılmazsa niderdik? Kelime be kelime hicelerdik. Değel mi?

— Hecelerdik efendim.

— Bah şincik heceliyom. Diğne!..

Santralcı kızın sesi:

— Mükâlemeniz doldu.

— Ne çabıh?

— Dördüncü üç dakika. Kesiyorum.

— Kesme. Gurban olayım kesme! Ocağına düştüm, kesme! Batıyom be. Eğerlim kesersen battım. Üç tagiga değel, üç sahat gonuşacağım.

Ücreti her neyise vireceğim.

— Devam edin!

— Kâââtip!.. Ellow!..

— Buyrun!

— Heceliyom. Eyi diğne!

— Eline kâhatı galemi al, yaz! Bi...

— Biz.

— Biz değel... Frenkçesi ön, İngilizcası van. Türkçesi bir...

— Evet...

— Sandık...

— Sandınız.

— Yoh... Sanmadık. Heceliyom.

Salatalığın «se» si...

— Kimin sesi?

— Salatalığın.

— Galata'lının mı?

— Salata oğlum, salatalık. Yâni hiyar... Hıyar yoh mu?

— Var efendim.

— Eferüm. Hıyarın... yâni salatalığın «se» si.

— Salatalığın sesi... yanlış anlamıyorum ya...

— Yağnış değel... Salatalığın «se» si.

— Yazdın ğı?

— Yazdım.

— Ayu'nun «a» sı...

— Kimin ağası...

— Ayu be!..

— Ayı mı?

— He ya.. Dağdaki bildiğin ayı... Ayı'nın «a» sı...

— Ayının ağası mı?

— Eveeet.

— Siz nerden telefon ediyorsunuz?

— Pustâneden...

— Hastâneden mi? Vah vah..

— Lân, bunun nesi vah vah?

— Kendinize iyi bakın Beyefendi.

— Sen gendüne eyi bah.

— Geçmiş olsun Beyefendi. Sinirdir, geçer inşallah...

— Lân gardaşim... Sen bu didiklerimi ağnamazsan, yetmiş bin gayme gidiyo... Şincik yaz! «Ne»...

— Ne?

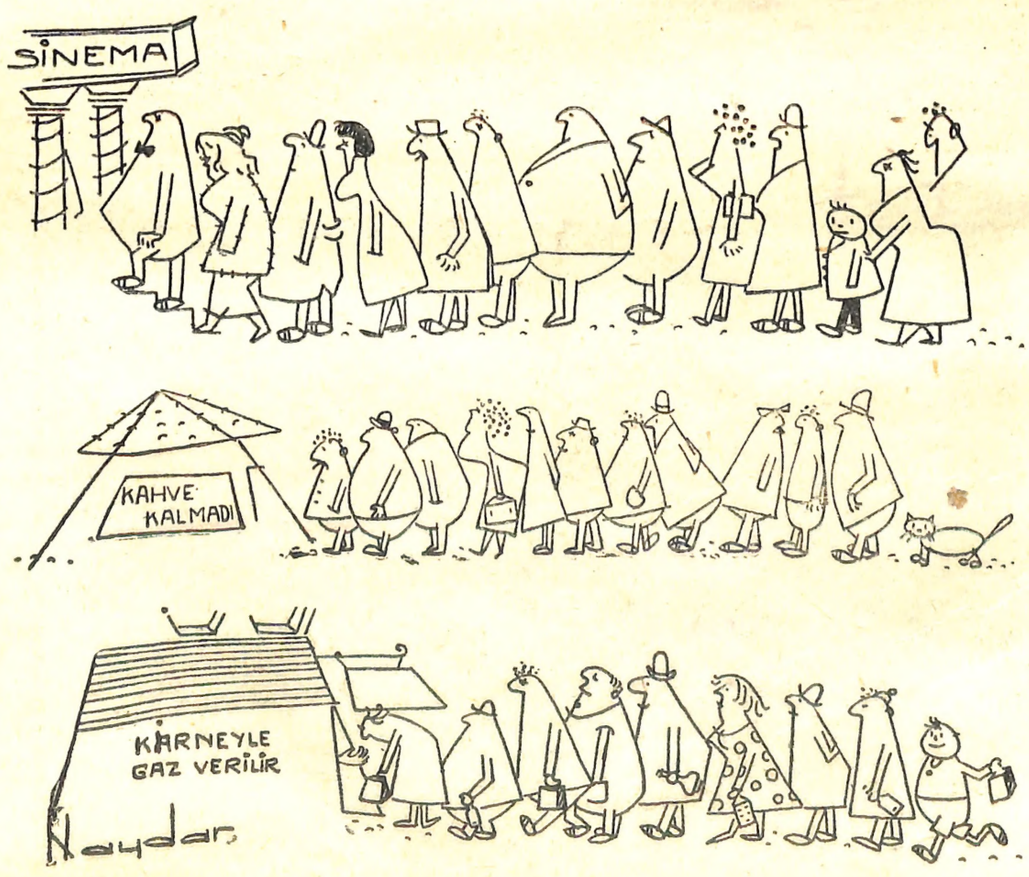

Bir Ömür Böyle Geçti!

— Ne yazayım?
— Tamam' Elifbâdaki «ne».
— Ne bağı?
— Elifbağı...
— Efendim?
— «Ne» be!.. «Ne» Nane'nin «ne» si?
— Hânenin nesi?

Santralcı kız:

— Tamam efendim.
— Tamam değel... Güççük hanım, zettâliğizden bi iricada bulursam. Hedayâsı her neyse virrim. Şu haberi bizim kâtibe virir misiğiz?
— Meşgulüm, hem de yasaktır. veremem. Mükâlemenizi üç dakika daha uzatıyorum.
— Kâtip!
— Buyrun.
— Lân oğlum, bağyaan virmedi, yassahmış, ben viriyom. Bi sandık, yazdın değel mi?
— Yazdım'
— Satın alma...
— Almam.
— Ne almanğ?
— Satın almam.
— Sen değel be! Satın alma, diyom.
— Evet, sakın alma diyorsunuz.

Anladım.

— Yahu... Gardaşım...

Sayın Bay Ahmet'le kâtibi telefonda iki saatten fazla konuştular. Sayın Bay Ahmet askerlikte muhabere dersinde öğrendiği gibi kelimeleri heceliyerek meramını anlattı. İşin olduğuna bir tahtada yetmiş bin kazandığına sevinçli idi. Tirende yataklı aldı. Daha ertesi gün de İstanbul'a geldi. Haydarpaşa garında kâtibi karşıladı. Sayın Bay Ahmet gülüyordu.

— Bay kâtip, tilefonda didiğimi yaptın mı?
— Yaptım.
— Eferüm.
— Bi sandık marmelâtı Satın Alma'ya gotördün, dimek?
— Yooo... Siz bana, «sandığım gibi olmadı, hıyar ağasının sesi çıkmadı. Muamelât uzun sürdü, aman sakın alma!» demediniz mi?

Sayın Bay Ahmet elini kafasına vurdu:

— Getti bizim yetmiş bin gayme,

Heç mi değel, gataguli yapaydım, on beş bini vuracağıdım. Nâmıslı işin dadı duzu yok vesselâm.

ATEŞ-SİN

●

BOYACI

Berduş filminin bir sahnesi çekiliyordu. Zeki Müren, burada bir ayakkabı boyacısı rolünde idi. Bir aralık partöneri Deniz Tanyeli, iltifat etti:

— Aman ne güzel boyuyorsunuz Zeki Bey. Fırça elinize ne kadar yakışıyor!..

Rejisör Osman Seden dayanamadı:

— Tabii... Güzel Sanatlarda az mı dirsek çürütmüştür.

Berber Nono

YAZAN = SERBERBER ÇİZEN = YALÇIN ÇETİN

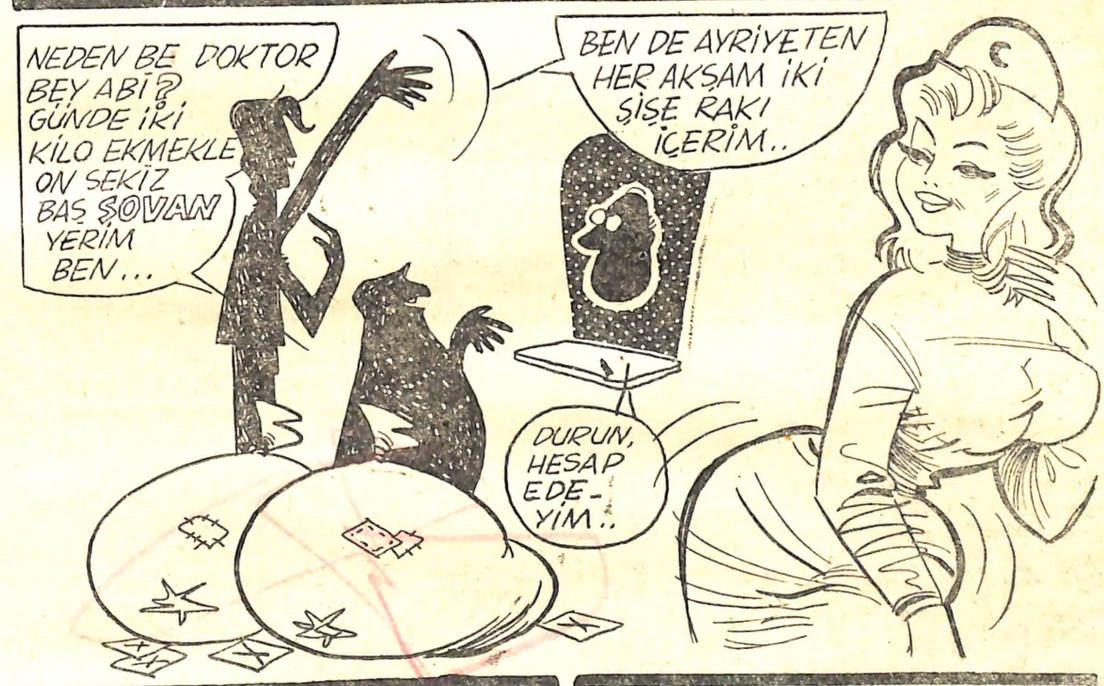

Çöp Catan Sütunu

EVLENMEK İSTEYEN BAYANLAR

★ *31 yaşında, henüz bir kerecik bile dünya evine girmemiş, kira evinde oturan bir kızım. Kendim fakirsem de gönlüm zengindir. Ana dilinden başka baba dilimi de bilirim, kuş dilini de bilirim. Anlatmasını bilen olursa her dilden anlarım. Hem ev işi, hem el işi bilirim. Şimdilik kilom 38 ise de, komşular, koca ekmeği yiyince şişersin diyorlar. Yuva kuracağım erkekte fazla bir şey aramıyorum. İstediğim Partili olsun yeter.*

Talip olanları pazardan başka her gün saat 14 - 16 arası Aksaray kapalı durağında bekliyorum. Müstakbel zevcimin beni tanıyabilmesi için, arkadaşım Müjgânın yeşil çantasını elimde sallayacağım.

★ *23 yaşındayım. Bir dairede çalışıyorum. Aylığım bir aileyi geçindirebilir. Sarı saçlı, yeşil gözlüyüm. Hem güzel olduğum, hem de hayatımı kazandığım için evlenmeğe ihtiyacım yoksa da, akşamları dairedeн eve yorgun argın gelince soframı kurup kaldıracak, yalnızlığımı giderecek bir erkekle hayatımı birleştirmeğe karar verdim.*

İyi yemek pişirmesini, dikiş, sökük dikmesini, ev işlerini bilen, hamarat, işgüzar, tecrübeli bir erkekle yuva kurmak istiyorum. Emekliler tercih olunur. «Kelepir» rumuzuna müracaat.

★ *Bir haftadır dulum. Allah kimseyi gördüğünden geri koymasın. Bunun ne kadar zor olduğunu anladım. Hayatta bir pederim ve bir valdemden daha başka ne pederim, ne de valdem vardır. Bütün gayem merhum kocamın zamanında olduğu gibi yeniden mesut olmaktır.*

Zavallı bir dulu memnun etmek ve onun kalbini kazanmak istiyorsanız lûtfen şu adrese gelin. Mektupla vakit kaybedilmemesi rica olunur.

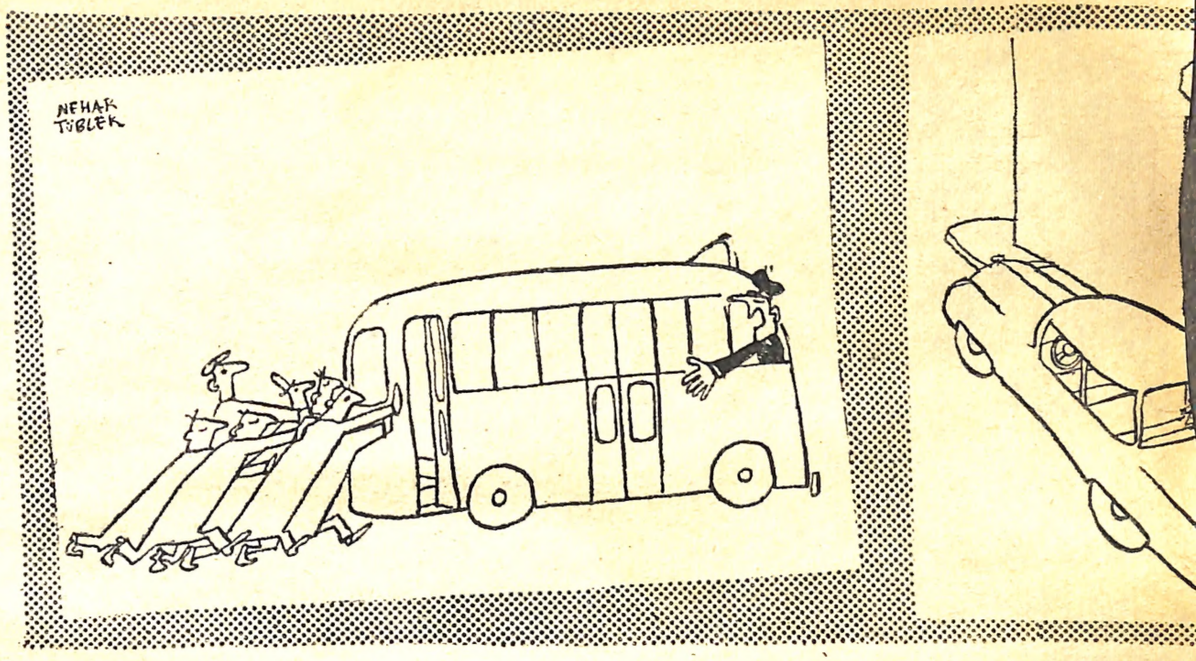

Şoför — Dayanın yolcular, durağa az kaldı!..

— Apostol, doldur iki şiş

EVLENMEK İSTEYEN BAYLAR

★ *67 yaşındayım. Bugüne kadar evlenmek ihtiyacını duymadım. Fakat artık kadınlar üstünde eski muvaffakiyetimi gösteremediğimden çaresiz evlenmek mecburiyetindeyim. Yorgunluk, üstelik paramın da suyunu çekmiş olması, beni böyle bir karar almak zorunda bıraktı. Benim gibi muhakkak evlenmek zorunda kalan ve bir kocaya şiddetle ihtiyacı olan bir bayanla mesut bir yuva kurmak istiyorum. Bayandan istediğim tek şey, yeniden kuracağımız yuvamızın komşu delikanlılarına evlendiğimizi haber vermemesidir. «Yorgun» rumuzuna müracaat.*

★ *Yaşım 28, boy 1,83, kilom 72, esmer, yeşil gözlü, yakışıklı bir erkeğim. Babamdan iki apartıman miras kalmıştır. Kiralar hariç aylık kazancım 7-8 bin lira arasındadır. Sporu ve dansı severim. Kumar, içki gibi hiç bir kötü alışkanlığım yoktur. Sigara bile içmem. Evlenmek istediğim bayanda yaş, ırk, güzellik çirkinlik, kızlık, dulluk mevzuu bahis değildir. Yeter ki iyi giyinmesini bilen, zevk sahibi olsun.*

Teklifim gayet ciddidir. Benimle mesut bir yuva kurmak isteyen müstakbel eşimi hergün Taksim tramvay durağında saat 10-12 arasında bekleyeceğim. Gelen bayanların, kendilerini tanıyabilmem için zarif ve şık bir şapka giymeleri rica olunur.

Dikkat: Bayanlar size yakışan en zarif şapkalar «Şık şapka salonu» nda bulunur. Adres: Beyoğlu...

★ *Yaşım 49. Boyum 1,59, kilom 59. Ayakkabı numaram 39, yaka numaram 29, şapka numaram 49, mektepteki numaram 999, evimin numarası 19, elektrik saatimin numarası 109, havagazı saatimin numarası 99, terkos saati numarası 79. Arkadaşlarım arasında 69 Mustafa derler. Evlenmek istediğim bayanda aradığım vasıf, 19 uncu baharında olmasıdır. Benimle mesut bir yuva kurmak isteyenlerin her ayın 9 uncu günü saat 9'la 19 arası Akıl Hastahanesi koğuş 9, yatak 9'da 69 Mustafa diye aramaları rica olunur.*

●

FEVKALÂDELİK

Sosyetenin eski geçkinlerinden bir genç hanım, sinemada, Marilyn Monroe'nun İngiltere kraliçesine nasıl takdim edildiğini seyrediyordu. Birden, yanındaki arkadaşına eğildi:

— Yâni şunun ne fevkalâdeliği var şimdi? dedi. O da sonunda sizin ve benim gibi evlendi işte...

BETERİN BETERİ

Leylâ, kocasının eski mektuplarını okuyordu:

— Bu, 14 Ağustos 1915 tarihli... Zalim sevgilim diye başlıyor. Anladım. Bana intihar edeceğini kat'î surette bildiriyordun... Ama etmedin...

— İyi halt etmişim, dedi kocası. Daha beter oldum ya!..

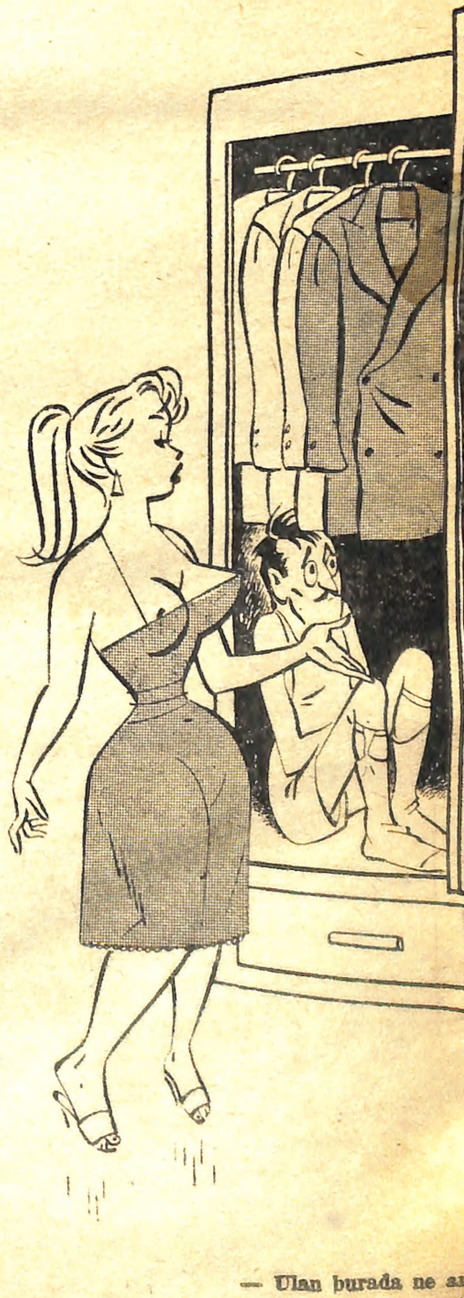

— Ulan burada ne a

— Pasif korunma ta

n sonra:

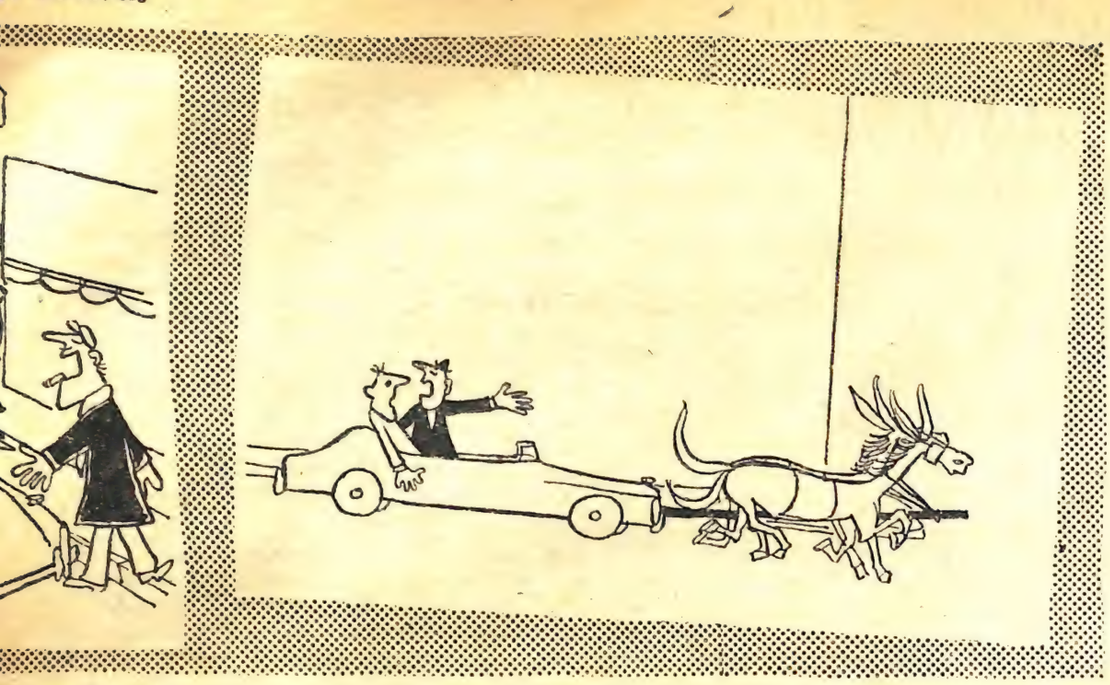

— Ben sana bu araba iki beygir kuvvetinde derdim de inanmazdın!

z?
epıyoruz kocacığım!

AYNİ DERT

Karısı fena halde kızmıştı:

— Sen son zamanlarda fazla para sarfetmeğe başladın... diye söylendi.

İdeal koca, kısık sesle sordu:

— Nereden anladın?

— Nereden anladın var mı? dedi kadın. Daha cebinden bir iki kere para çekmeğe vakit kalmadan cüzdanını boşaltıyorsun!

●

AVA GİDEN

Eve süklüm püklüm döndü. Karısı sordu:

— Ne var? Yine ne geldi başına?

— Cüzdanımı çaldırdım.. dedi adam.

— Nerede çaldırdın? Bari hatırlıyor musun?

— Hatırlamıyorum ama, bir Mayk Hammer alıyordum kitapçıdan, polis romanı. Her halde o sırada aşırmış olacaklar...

●

HANGİSİ?

Kumarhaneden yıldırım gibi fırladı. Lâkin üzerinde elbise nâmına hiçbir şey yoktu. Görenlerden biri sordu :

— Acaba kazandı da mı kaçıyor, yoksa kaybetti de mi?

●

FARK...

Ressam Bedri Remzi, gayet güzel bir çıplak model bulmuştu. Atölyesine gelen arkadaşlarından biri, kızın vücuduna hayran oldu. Bedri:

— Bu hallyle bir şey değil, dedi. Sen hele onu elinde elmayla gör, bak ne hârika...

YOO.. NE MÜNASEBET!

Delikanlı evlenecekti. Müstakbel eşine, korka korka şu suali sordu:

— Size, dedi, birşey sormak istiyorum.. Hani, acaba paraya düşkünlüğünüz var mıdır?

Sevgilisi kahkahayı bastı ve teminat verdi:

— Ne münasebet! Bilâkis, hiç değer vermem, kolaycacık harcarım!

●

HELE HELE

Çavuş, kızı bir köşeye sıkıştırmış, mütemadiyen onun güzelliğinden, kendisine nasıl âşık olduğundan filân bahsedip duruyordu. Nihayet kız dayanamadı:

— E, biraz da senden bahsedelim...

— Edelim!

— Söyle bakalım, sizin yüzbaşı güzel mi? Zengin mi?

●

İŞ BÖLÜMÜ

Bir paraşütçü, uçaktan atladığı anda, sırt ve göğüs paraşütlerinin açılmadığını dehşetle farketti ve hemen gözlerini sımsıkı yumarak duaya başladı:

«Yârabbi, Azrail'e emret de, işkencesiz canımı alsın benim.»

Tam o anda, sanki bir el, paçasından yapışarak onu boşlukta tuttu. Bir ses:

— Sahiden Azrail'i mi istemiştiniz? diye fısıldadı.

— Evet, dedi paraşütçü, başka ne yapaydım?

O zaman, ses:

— O zaman iş değişir. Ben Cebrail'im...

Ve paraşütçü lâhzada kendini pestile dönmüş buldu.

Berberin Karısı

BERBERİN karısı deyip te geçmeyin. Berberin karısı, dedin mi, orada külâhını önüne eğip beş dakika düşüneceksin. İşte öyle bir karı, berberin karısı. Oynaklığına oynak, güzelliğine güzel... Gel gör ki berber, savaşa giderken karılarına bekâret kemeri takan 18 nci yüzyıl şövalyeleri kadar kıskanç. Kadına bir dakika göz açtırmıyor. Evi, dükkânının arka sokağında olduğundan müşteriden baş kaldırdıkça gidip gidip karısını kolaçan ediyor.

Berber dükkânının müşteriyle dolu olduğu bir gün bir delikanlı gelmiş.

— Kaç kişi var? diye sormuş. Bir elinde makas tutan berber, öteki boş elini kaldırıp delikanlıya beş parmağını göstermiş. Yâni daha sırada beş kişi var.

Delikanlı.

— Ooo... Çok var, demiş, yürümüş.

Ertesi sabah delikanlı yine görünmüş. Dükkâna girmeden, dışardan sormuş:

— Kaç kişi var?

Berber de camın arkasından boş elini kaldırıp dört parmağını göstermiş.

— Ooo... Daha çok var! diyen delikanlı yürüyüp gitmiş.

Daha ertesi gün delikanlı yine görünmüş.

— Kaç kişi var?

Berber bu sefer delikanlıya üç parmağını uzatmış.

Delikanlı yine,

— Ooo... Çok var! diye yürüyünce, artık içerleyen berber çırağına seslenmiş:

— Ulan, koş şu herifin arkasından! Bak bakalım nereye gidiyor?

Çırak, delikanlının arkasından seğirtmiş. İki dakika sonra da dönmüş.

Berber heyecanla sormuş:

— Takip ettin mi?

Çırak,

— Ettim usta, demiş.

— Nereye gitti ulan?

— Sizin eve usta...

Gemiyi istilâ eden salyangozlar!

★ Yazan: YAZAR ★

— S. O. S!. S. O. S!. Nokta, hat, hat, hat, nokta, nokta, nokta, hat. S. O. S!. tat, tââ, tat, tat, tââ... tat... S. O. S!. Hat, hat, nokta, hat, nokta. S. O. S!.

Telsiz, UNKAPANI şilebinden geliyordu. En yakın liman reisliğinin telsizcisi, Unkapanı şilebine morsla sormuştu:

— Ne var?

Gelen cevap kısaydı:

— Adalar denizi, sıfır sıfır üç derece kuzey, sıfır sıfır, bir derece üç saniye batıdayız. Gemiyi salyangozlar aldı. Tehlike büyük. S. O. S!.. S. O. S!.

Unkapanı şilebinden son alınan haber, işte bu kadarcıktı. Liman Reisliğinin telsizcisiyle, başka yerlerdeki, seferdeki gemilerin telsizcileri boşu boşuna manipleye bastılar. Unkapanı şilebinden, başka hiç bir cevap alınmadı.

Haber, bir kaç dakika içinde Adalar Denizindeki bütün gemilere verildi. Telsizler, radarlar durmadan çalışıyordu.

«— Unkapanı şilebini salyangozlar aldı.»

★

— Salyangoz mu?

— Evet salyangoz.

— Ne salyangozu?

— Ne bileyim ben ne salyangozu? Telsizcinin son sözü, salyangoz, olmuş. «Salyangozlar gemiyi zaptetti» demiş, sonra susmuş.

— Salyangozu anlamadım. Bu bizim bildiğimiz sümüklü böcek olmasın sakın?

— Sümüklü böcek mi? Sümüklü böcek gemiyi zapteder mi yahu?.

— Peki, öyleyse nedir bu salyangoz? Yanlış anlamış olmasınlar?

— Zannetmem... Bir kişi değil ki, bütün telsizciler aynı imdat işaretini almışlar... Bizim telsizci on sekiz senelik telsizci. Unkapanı şilebi, salyangozların eline geçti, demiş.

— Demek, sana göre bu salyangozlar, sümüklü böcek olamaz.

— Sümüklü böcek gemiyi zaptedebilir mi kardeşim?

— Orasını bilmem. Şimdi biz «TAHLİSİYE» ye ne diye bildirelim?

— Biz ne aldıksa, onu satarız. Salyangoz, salyangoz...

★

— Unkapanı şilebini salyangozlar...

— Evet...

— Bunlar korsan filân olmasın.

— Bilmem ki...

— Salyangoz korsanları.

— Bak şu haritaya.

— Sardunya adası var, Sakız var, Sisam adası...

— Sardunya'yı salyangoz anlamasınlar!.

— Bilmem... Belki de Sardunya korsanlarıdır.

★

Unkapanı şilebine İstanbul limanından beş ton salyangoz yüklendi. Salyangozlar sandıklar içinde ambara kondu. Bu salyangozlar Fransa'ya gidecekti. Daha başka yükler de alan gemi, yola çıktı... Geminin hareketinin ertesi gecesiydi. Kaptan yatağında uyuyordu. Yüzünde gezinen ıslak bir şey lerle uyandı. Elini attı. Yumuşak, cıvık bir şey... Bir şey değil, bir kaç şey... Gece lâmbasını yaktı... Yaz sıcağında han odasında tahta kurusu istilâsına uğramış gibi, bütün vücudunu, yatağı, salyangozlar sarmıştı. Kaptan bağırarak kamarasından fırladı. Ayağını attığı yerde çıtır çıtır salyangoz eziyordu. Kimisi kabuklarından çıkmış, kimisi sırtında kabuğunu taşıyan binlerce salyangoz...

Kaptanın sesini ilk duyan, dümenci ile nöbetçi tayfa olmuştu. Sese koştular. Daha doğrusu koşmak istediler ama, koşamadılar... Dümenci ilk adımını atar atmaz, bir salyangozun üstüne bastı. Bas masiyle de ayağı kayıp güvertenin üstüne kapaklanması bir oldu. Elinin altında da iri ceviz büyüklüğünde bir şeyler oynayıp duruyordu.

O sırada ikinci çarkçı güverteye fırladı. Bütün makine dairesini salyangozlar sarmıştı. Yerler, duvarlar, makineler, pistonlar, saatler...

Yalnız makine dairesini böyle sanan çarkçı, güverteye çıkarken büsbütün şaşırdı. Merdivenler, trabzanlar, hattâ geminin direkleri, halatları bile salyangozla örtülmüştü...

Gemicileri bir korku aldı. Tehlike gerçekten büyüktü. Çünkü hiç kimse, bu küçük hayvancıklara elini süremiyordu. Hattâ kaptanı bir öğürtü almış, doğru helânın musluğuna koşmuştu. Ama helâ, musluk, pencereleri de salyangozlar istilâ etmişti. En son bağırarak güverteye çıkan ateşçi oldu. Kazan dairesinde salyangozlardan bir karış boş yer kalmamıştı.

Gemi su alsa, delinse, pervanesi kırılsa, korku bu kadar büyük olmazdı.

Tayfalar çalı süpürgeleriyle salyangozları süpürüp, denize atıyorlar, ama onlar bir yandan ağır ağır boşalan yerleri doldurmaya devam ediyorlradı. Sanki durmadan doğuruyor, bir yerden kaynıyordu...

Salyangozlar gemicilerin üstüne yürümeğe başladılar. Son çare, imdat istemek... Telsizci, büyük bir tiksinti içindeydi, en çok iğrenen oydu. Saatlerdir öğüren kaptan, emir verdi:

— Çabuk, imdat iste!.

Telsizci, salyangozların kapladığı telsiz âletine yaklaştı. Elini sürmeğe iğrendiği için, ayaklariyle telsizi kaplayan salyangozları itti ,telsizi çalıştırdı:

— S. O. S!. S. O. S!. Gemiyi salyangozlar aldı.

Salyangozlar ayaklarından, yüzüne doğru yürümüşlerdi. Bağırarak dışarı fırladı. Telsizi görecek, manipleye basacak hali yoktu.

★

Unkapanı şilebi bu mücadele içinde Marsilya'ya kapağı attı. Gemiyi salyangozlardan temizleyemediler ama, batmadan kurtarabilmişlerdi.

Şilebi bir ilâçla, meselâ zehirli bir dumanla temizlemekten başka çare yoktu. Kaptan, ikinci kaptan, çarkçıbaşı, makinist, daha bir kaç gemici kendilerini karaya dar attılar. Hemen bir atele gittiler, soyundular. Elbiselerinin ceplerinden bile salyangozlar çıkıyordu. İlk iş otelde banyoya girdiler, yıkandılar. Elbiselerinin üstünde salyangozların gümüş parlağı izleri duruyordu. İki gün gemide yemek yiyemiyen gemiciler, hemen otelin lokantasına indiler. Kaptan garsona:

— Aman bize yemek... dedi.

— Ne emredersiniz?

— Ne olursa olsun. Biz yoldan geldik. En iyi yemeğiniz neyse getirin.

Tıka basa karınlarını doyurdular. Çarkçı:

— Çorba çok nefis! dedi.

Makinist:

— Kızartma da enfes, dedi!

Kaptan:

— Ya bu haşlamaya ne buyurulur...

Leziz şarapla iyice karınlarını doyurdular. Bir gemici:

— Dana eti bu, dedi.

— Zannetmem!

— Dana eti kardeşim. Buz dolabında dinlendiriyorlar, şaraba da koyuyorlar. Böyle yumuşuyor.

— Kuzu eti...

— Bana kalsa balık!

— Zannetmem! Garson, baksanıza garson.

— Efendim.

— Bu kızartma ne eti?

— Beğendiniz mi mösyö? Geçen hafta Türkiyeden bir gemi salyangoz gelmişti.

— Neee?

— Bu haşlama?

Garson, müşterilerini memnun ettiği için gülerek:

— Evet, dedi. O da salyangoz.

— Neee? Çorba?

— Bizim patron, lokantanın yemeklerine çok önem verir efendim. Paradan kaçmaz. O da salyangoz çorbası.

— Salata?

— Evet mösyö... Salyangoz salatası!.

Yazısız!

— İbraham, biz de bir basın toplantısı yapıverelim mi, ne dersin?

Ağlama duvarı!

Sururî

SURURÎ, 1920 de Bursada doğmuştur. İlk ve orta tahsilini orada yaptı. Resim ve karikatüre, çocuk yaşında iken hevesi vardı. Onu, hemşehrisi Cemâl Nadir, ilk defa elinden tutmuş, teşvik etmiştir.

1938 de İstanbul'a gelen Sururî, yine Cemâl Nadir'in yardımiyle İkdam gazetesine girdi ve Güzel Sanatlar Akademisine devam etti.

Zarif bir karikatürist ve çok kuvvetli bir mecmua ressamı olan Sururî, Tasviri Efkâr, Cumhuriyet ve Hürriyet gazetelerinde çalışmış, birçok mecmualarda hikâye resimleri, nefis kitap kapakları yapmıştır.

Şimdi Amerika'da, iyi bir mukavele ile hayatını kazanmakta ve şöhretini dünyaya yaymaktadır.

— Hey!. Taksi.

— Kız Safinaz, demek bu zamanda kahve ikram edebiliyorsunuz?

— Mirasa kunduk da, teyzeciğim!.

Hikâye:

Kiralık Roket

— Sorma kardeş, diye dert yanıyordu Hacer Uluölmez; bizimki gayri İstanbul'a Tanrının günü iniyor... Şimdi işi iyi.. Bu sefer tutmuş bir roket kiralamış...

— Roket mi?

— Hıı... Zebzevat haline onunla gidesiymiş...

Bulgurlu köyünden Hacer Uluölmez, evleninceye kadar topu topu iki kerecik Üsküdar'a inmişti. İstanbul'u bilmezdi. Bulgurlu da nere ki? Şuncacık yer, ama, işte... Şimdi onun bir kocası vardı ve ona yeter de artardı bile. İsmail Uluölmez, şoförlikle işe başlamış, bir yandan da kabzımallığa özenmişti. Bugüne bugün, işte kendisine iki otomobil yetişmediği için bir de roket kiralamıştı...

— Bu roket de ne ki Hacer? Otoboz filân gibi birşey mi ki? Yoksa hani o havada uçanlardan mı?

— Yok be sen de... dedi Hacer. Havada uçsa nereye konacak? Helbette yerde gider o da otomobil gibi. Belkim de bir otoboz adıdır...

— Öyle birşey kulağıma çalındıydı da...

— Ha, bak aklıma geldi. İsmail söylüyordu. Dört motorluymuş, hem de püsküllüymüş..

İki kadın sustular. Ortalık kararmıştı. İsmail gelse gelse gecenin onbirinde ya gelir, ya da hiç gelmezdi köye. Hem bugün neydi ki günlerden? Çarşamba, değil mi? Tamam. Roketin garaca çekileceği gün... O günlerde İsmail hiç uğramazdı Bulgurluya. Çok da masraflı şeydi bu roket! Adam, zebzevatçılıktan aldığını hemen ona kapatıyor gibi bir şeydi.

Pazar günü, İsmail eve gelince, Hacer bu lâfı açtı:

— İsmail be, dedi, şu roketi kiralıyacağına toptan satın alsana... Hem, evde bakımı daha iyi olur, ucuz olur, hem daha da işe yarar...

— Olur mu be Hacer? Olur mu öyle şey? Roketi bu kapıdan sokarsak alimallah sülâlemizin öteki kapıdan çıkıp gitmesi gerekir. Çok masraflı şey cenabet... Öyle her kabadayı tek başına o masrafın altından kalkamaz...

— Peki, ne işine yarıyor senin?

— Orasına karı kısmının aklı ermez. Sen kalk da sofrayı topla bakalım...

Hacer içini çekti, kalktı ve sofrayı topladı. Lâkin bu roket meselesine aklı takılıp kalmıştı. Öyle ya, ne cinsten bir malsa, kiralayan hayrını görmüyor, üstelik boyuna masrafa da giriyordu. Ne faydası vardı öyleyse? Ya almalı, ya satmalı, ya da kiraladığına göre karşılığını bulmalı değil miydi?

O hafta, Hacer içten içe bir hazırlıkla uğraktı. İlk defa olarak İstanbul'a inecekti ama, bunu İsmail'e söylememişti. Çünkü istemezdi İsmail onun şehre inmesini...

— Bilmezsin, derdi, ne belâ yerdir. Daha adımını atmadan ya tramvay ezer insanı, ya kamyon... Hepsinden kurtulsam bile mutlaka rokete çatar, kalırsın...

— Peki sen neye ezilmiyorsun?

— Ha sen bana ne bakıyorsun be? Ben alışmışım...

Fakal İsmail ne dese nafileydi. Hacer, amcasının oğluna yalvardı:

— Götür beni şu İstanbul'a, bir göster... diye.

— Yahu, İsmail ağam duyarsa beni öldürür ha...

— Duymaz, nerden duyacak? Anam babam beni okutmamışlar ki, hi olmaısa gazete okuyup dünyayı anlayayım.. İşte bir resimlere bak Allah bak... O da masal gibi birşey...

Hacer, nihayet İstanbul'a indi. Akşama doğru, amcası oğlu, onu Taksim'e götürdü.

— Aman ne kalabalık buralar? İsmail'in hakkı varmış... Vah anam...

Hacer Uluölmez, manzara karşısında hayretten donakaldı ama, yine yiğitliğe leke sürmedi. Tramvayları gördü, koca koca binaları gördü ve Taksim gazinosuna bile girdi. Hadınlar erkekler dizdize oturmuşlardı. Bir şeyler içiyorlardı. Her halde içki içiyorlardı. Orta yere çırıl çıplak bir karı çıkmıştı. Ötesine berisine püsküller takmıştı. Hacer Uluölmez az daha utancından ölecekti. Amcasıoğluna da birşey soramıyordu. Öteki:

— Bak, dedi, bu gâvur karısına dört motörlü Pamela diyorlar. Adı Pamela ama, herkes ona Roket Pamela der...

—Ne dedin, ne dedin?

— Roket işte be...

İsmail o gece köye dönmedi. Ertesi akşam geldiğinde, Hacer yarı soyunuk oturuyor, elinde harıl harıl birşeyler örüyordu.

— Ne yapıyorsun Hacer? diye sordu kocası. Hacer tatlı tatlı gülümsedi:

— Püskül örüyorum...

— Ne püsküllü?

— Roket püsküllü be İsmail... Ben de roket olacam. Kârlı iş mademki... Hem paran yabana gitmez, beni garaca çekersin ha?

Ankarada «Oda Tiyatrosu» kuruldu
— Gazeteler —
— Vallahi oda tiyatrosunu seyrediyordum abi.

HARP ..... ŞARAP ..... KADIN!

Milletlerin Güldükleri

AMERİKAN FIKRASI:

Harry, kızını evlendirecekti. Lise'e mühim bir talip çıkmıştı. Genç bir mühendis.

— Elektrik mühendisiyim... dedi.

Harry sordu:

— Yâni ayda ne ediyor?

Yazısız!

— Alman —

İTAYAN FIKRASI:

İki sinek, kış uykusuna hazırlanıyorlardı. Biri:

— Sen kışı nerede geçireceksin? diye sordu.

— Sıcak bir yerde... Sophia Loren'in yatak odasında... Değişik insanlar görmek hoşuma gider... Ya sen?

— Ben yalnızlığı tercih ederim. Scala operası müdürünün cüzdanında kalacağım!.

FRANSIZ FIKRASI:

Paris şehrinin Zenciler ve Berberi'lerle dolu Barbès semtinden geçiyorlardı. Fransız Hariciye Nâzırına sordular:

— Süveyş'i Araplara bırakacak mısınız?

— Tabii, tabii... dedi o. Yalnız bir şartla, onlar da hiç olmazsa bizim şehrin Barbès semtini olsun bize bıraksınlar!.

MACAR FIKRASI:

İki muharrir, kahvede konuşuyorlardı. Biri, Lajos'a:

— Hayatta şansa inanır mısınız? diye sordu.

— Elbette inanırım, dedi Lajos, yoksa sevmediğim muharrirlerin başarısını nasıl izah edebilirdim?

ALMAN FIKRASI:

İki Alman sahne sanatkârı konuşuyorlardı. Tilda:

— Şekerim Martha, dedi, sizin ilk filminizi 1930 da görmüştüm. Ne kadar güzeldi!. Lâkin asıl şöhretinizin geliştiği devre yetişemedim. O zamanlar henüz çocuk bahçelerinde dolaşıyordum...

Martha taşı gediğine koydu:

— Öyle mi Tilda? Bak, dadılık ettiğinizi hiç bilmiyordum!.

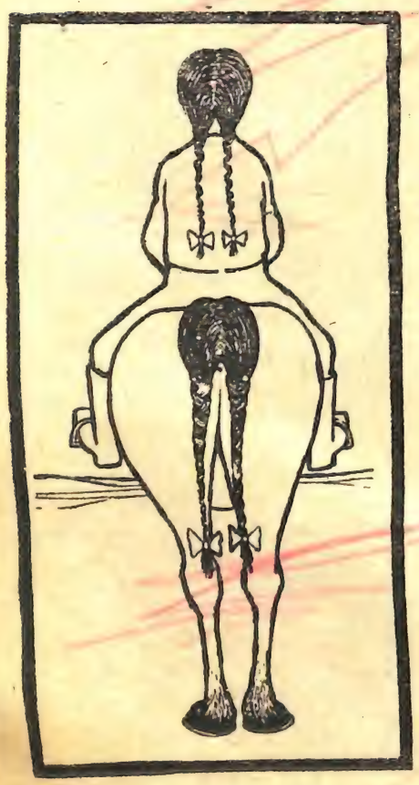

Yazısız!

— Alman —

İNGİLİZ FIKRASI:

Harding, bir saattir karısının etrafında dolaşıyordu:

— Darling, sana çok mühim birşey söylemem lâzım...

— Canım, diyordu karısı olan Darling, şimdi sırası mı? Görüyorsun ziyafet sofrasını tamamlamağa çalışıyorum. Neredeyse dâvetliler gelirler...

Harding fırsatı yakalamıştı. Cebinden bir tomar zarf çıkardı:

— Ben de onu söyliyecektim zaten: zarfları postaya atmağa unutmuşum!.

AMERİKAN FIKRASI:

Harry, ilâç fabrikatörüydü ve dehşetli hazımsızlığa karşı ilâç satıyordu. Konserve kralı McCol, bir gün:

— Kuzum Harry, dedi, başarınızın sırrı nedir?

— Gayet basit, diye güldü Harry, dikkat ettinizse bütün ilâç reklâmlarımı sizin lokantanızın yanında veriyorum!

DANİMARKA FIKRASI:

Holsenberg, sevgilisiyle sevişiyordu (sevgilisiyle sanki başka bir şey yapabilirmiş gibi). Telefon çaldı. Kaalin açtı, dinledi, kaçlarını çattı:

— Peki, neden arıyorsun beni? dedi telefona. Sana dün, beni arama nafile, yarın evde yokum demedim miydi?

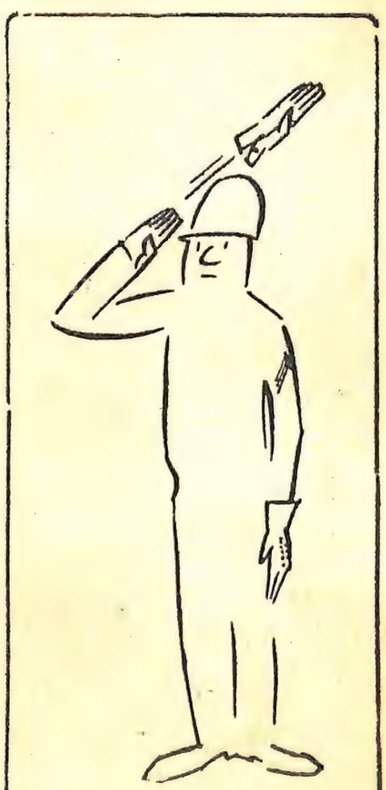

Yazısız!

— Alman —

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 42 ★

— Ben, dedi, geçen seferki dergiye biliyorsunuz, üç yüz lira koymuştum. Bu yüzden başım belâya girdi... Annem, parasını aldığımı öğrenince kıyametleri kopardı birader. On beş gün evin semtine uğrayamadım.

Ahmet Kemâl meseleyi gayet kesin olarak ortaya koydu:

— Öyleyse birader, bu dergide yazı yazamasın...

Bundan önce çıkan dergiye üç yüz lira vermiş olan sarı saçlı perçemi alnına düşmüş delikanlı ağlayacak gibi oldu:

— Ama, dedi, böyle şey olmaz ki... Ben üç yüz lira vermiştim kardeşim...

— O geçti. O, eski dergi içindi.

— Haksızlık ama bu... Üç yüz lira verdim, üç şiirim çıktı. Olur mu?

Hep birden :

— Olur, dediler. Canın isterse.

Sarışın delikanlı:

— Peki öyle ise, dedi. Ben yüz lira daha bulurum.

Ahmet Kemâle yavaşça:

— Eski dergi dediğiniz hangisi? diye sordum.

— İki sayı çıktı, dedi. Sonra battı ama kabahat bizim değil. Bâyiler sabotaj yaptılar.

Konuştukça işi daha iyi anlıyordum. Şair ve sanatçı arkadaşlarım, aralarında para toplayarak, şimdiye kadar on altı dergi çıkarmışlar, bunların en ömürlüsünün hayatı dört sayı olabilmişti.

Oysa ben bu yazdıklarımızı dünya âlem okuyacak, dergimiz satılıp para kazanacağız sanıyordum. Bu düşünce ile de az kalsın, Merhamet Kuşu satışından kazandığım cebimdeki bin iki yüz lirayı verecektim. Durumu daha iyi öğrenmek için geri durdum.

Arkadaşlardan biri:

— Eğer, dedi. bir ay daha beklerseniz, ben de yüz seksen lira verebilirim.

— Neden şimdi değil de bir ay sonra?

— Çünkü gelecek ay babamdan elbise parası alacağım. Eski elbisemi boyatır, babama yeni elbise aldım diye yuttururum... Ne yapayım... Sanat için bu fedakârlığı yapacağım elbette... Eğer bir ay bekliyemezseniz, o zaman evden bir şey satarım.

Akademide öğrenci biri de:

— Benim elli liram var, işte ortaya koyuyorum!. diey parayı masaya bıraktı. Sonra da:

— Başka on param yok namus suzum. Yarın harcarım diye korkumdan şimdi veriyorum... Ama, Atillâ gibi namussuzluk yapmayın. Biliyorsunuz ya, geçen sene Atillâ dergi çıkaracağım diye, bizden para topladı. Sonra da hepsini yedi.

Herkes verebileceği parayı söylüyordu. Şaban Hıdırgil'in, yâni şair Yücel Üstün'ün babasının memleketten göndereceği para ile, kâğıt üstündeki paramızın toplamı iki bin beş yüz yirmi lira olmuştu. Daha iki yüz seksen lira lâzımdı. Artık bu kadarını da ben verecektim. Şiirlerimin çıkması, tanınması için, iki yüz sekseni fedaya hazırdım. Keseye davrandım ama, bütün paramı görmesinler diye ,helâya gidip, iki yüz seksenbeş lirayı ayırdım. Sonra masaya gelince:

On gün şair Yücel Üstün, nam diğer Şaban Hıdırgil'in babasının göndereceği parayı bekledik. Bu arada her akşam pasajdaki meyhanede toplanıp, edebî tartışmalar yapıyorduk. Bu tartışmalarımızın çoğu güdümlü, güdümsüz üzerine idi. Bunun ne demek olduğunu yavaş yavaş anlamağa başlıyordum.

On gün sonra Yücel Üstün'ün beklediği geldi. Ama bu ne telgraf, ne de para... Babasından mektup gelmişti... Bu mektup, meyhanede bütün arkadaşların içinde okundu. Babası, Yücel Üstüne şöyle yazıyordu:

«Ulan eşşek oğlu eşşek!. Ulan hergele... Sen beni köylü parçası diye andavallı mı buldun? Sen beni o kadar da dangalak mı belledin? Kendini nutuk veren mebus adayı kadar açık göz, beni de her dediğine inanacak kadar saf mı belledin? Köpoğlu köpek!.. Bir insan, senede altmış kere ameliyat olur mu? Ulan Deniz Bankın şilebi olsa, bu kadar tamirata dayanmaz, şimdiye kadar çürüğe çıkardı.

Yazdığın mektuplar, çektiğin telgraflar bir sandık tutuyor. Mektuplarını çıkarıp tekrardan okudum. Şimdiye kadar on sekiz defa beyin ameliyatı olmuşsun... Ben sana metelik göndermezdim. Ama anan, telgrafını okudu. Merakından hasta düştü. Ne de olsa, ben de babayım. Baba kalbim dayanamadı. Sana bir şartla istediğin parayı gönderiyorum. Gönderdiğim iki bin lira ile doktorlara söyle, beynini büsbütün çıkarsınlar da, ben de senden kurtulayım, memleket de... Bir daha benden para isteme. Ne halin varsa gör.»

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

CİĞERİM PÂRESİ

Muallim Naci'lere, Andelip'lere kadeh arkadaşlığı eden meşhur Tebrizli Remzi Baba, bir gün Sirkecide bir ahçı dükkânında gizlice demleniyormuş. Sıra meze olarak getirttiği ciğerin parasını vermeğe gelince, bir de ne baksın, cebinde tek metelik yok...

Bir müddet etrafına şaşkın şaşkın baktıktan sonra, ciğerciyi çağırmış, vaziyetini anlatmış. Herif mazeret dinler mi, ileri geri söylenmeğe başlamış.

Tam o sırada Hızır gibi yetişen Andelip'in, dükkânın önünden geç mekte olduğunu görmüş. Remzi Baba, hemen şu beyti yazıp Andelip'e göndermiş:

«Tuzladı aşçı, diliyle yüreğim yâresini,
Ciğerim pâresi, gel ver ciğerin paresini.

Necmettin ÇETİNTAŞ
Ahi Mustafa mahallesi
Dereboyu No. 12 Kütahya

DAHA SONRA

Bir konuşma esnasında Bektaşi vezire soruyor.

— Efendim, şu anda vezirsiniz değil mi?

— Evet.

— Peki ama, bundan sonra ne olabilirsiniz?

— Başvezir.

— Ya daha sonra?

— Hiiiç!

— Eee... şu halde bana yetişmenize daha çok var.

A. Hamdi KÜÇÜKGÜZEL
Balgat 110 — Ankara

KIRK YILDA...

Baba erenlerin fakirlik ve açlık iyice canına yetmişti. Artık tahammül edemiyordu. Bir köşeye oturmuş, hayata isyan ediyordu:

— Allahım, artık canımı al. Bu dünyada yaşıyamıyacağım.

Sözü bitmemişti ki, arkasındaki duvar büyük bir gürültü ile Bektaşinin üzerine doğru yıkılıyordu. Bektaşi babası güç belâ canını kurtardı. Heyecan içinde karşıdan yıkılmış duvarı seyredip tekrar yukarıya bakarak söylendi:

— Kırk yıldır bana biraz dünyalık nasip et diye dua ederim, hiç aldırmazsın, bir defa Azraili çağıracak oldum, hemen gönderirsin.

Dr. HAMİT ÖZGÖNÜL
Yeşildere 1074 sok. 6, İzmir

EHVENİ ŞER!

Bir bahçenin önünden geçen bir bektaşi dedesi, bahçıvanın o sırada ekine dalan bir mandayı kovaladığını görünce, öbür taraftan meyve ağaçlarına doğru giden göbekli bir yobazı göstererek bağırdı:

— Hemşehrim, sen manadyı bırak ta, hocaya bak!

Kemâl Türker
Çakırağa Mah. Sorguççu
Sok. No. 10 Daire 12
Aksaray

S. E. S.

Sanat Eserleri Serisi

Akbaba Yayınevi, yeni bir kitap serisine başlıyor. Bu,

S. E. S.
Sanat Eserleri Serisidir.

Birinci kitap

HECENİN 5 ŞAİRİ

Büyük cep kitabı
Fiyatı 2 lira.

Pek yakında çıkıyor.

EN GÜZEL FIKRA Müsabakası

SÖYLEYEMEM

Adamın biri papaza günah çıkarmaga gidiyor:

— Aman papaz efendi, ben çok günah işledim.

— Ne oldu söyle bakalım.

— Söylemem papaz efendi.

— Canun ne diye söylemiyorsun? Yoksa Pigalle meydanında 14 numarada oturan Albertin ile mi bir halt karıştırdın?

— Hayır papaz efendi!

— Ya kiminle?

— Söyliyemem papaz efendi.

Papaz, sakalını sıvazlar:

— Anladım, Vagram sokağında 54 numarada oturan Marie ile mi bir şeyler yaptın?

— Hayır papaz efendi, yine bilemedin.

— Ya kiminle?

— Utanırım, söyliyemem papaz efendi.

Papaz fena halde içerler ve adamı kolundan tuttuğu gibi, dışarı atar.

Adam, iane kutusuna beş frank lığı attıktan sonra, dışarıda kendisini bekliyen arkadaşına şöyle der.

— Çok enayi adammış şu papaz!. Beş franga kendisinden iki yosmanın ev adresini öğrendim.

M. T. E.

(Adresin gönderilmesi)

O DAHA UYANMAMIŞ

Tiyatroda Henri Bataillenin eseri temsil ediliyordu. Locada müellifin yanında bulunan meşhur tiyatro yazarı Bernstein, seyirciler içinde uyuyan bir adamı gördü, Muziplik olsun diye, arkadaşını dürterek gösterdi:

— Bak da, piyesinin seyirciler üzerinde ne tesir yaptığını gör.

Ertesi akşam da aynı sahnede Bernstein'in bir piyesi oynanıyordu. du. İki arkadaş yine aynı locada buluşmuşlardı.

Henri Bataille, bir akşam evvelki iğneli şakanın acısını çıkarmak için, gözleriyle bütün salonu taradı, nihayet ön koltuklardan birinde, fazla kaçırılmış akşam yemeğinin tesiriyle gözleri kapanmış çenesi göğsüne düşmüş, göbekli bir seyirci gördü.

Fırsatı kaçırmamak için, uyuyanı işaret ederek, arkadaşını dürttü:

— Doğrusu ,seyircileri uyutmak ta ustalığına diyecek yok.

Bernstein itiraz etti:

— Affetmişsin sen onu! Dikkat etsene ayol, dünkü seyirci o... Hâlâ uyanmamış!.

Ümit Uzel

Ankara Caddesi No. 24 Çorum

SAKIN HA!

Ölen karısının mezarını ziyarete gitmişti. Toprağın üzerine çöktü ve sızlanmaga başladı:

— Ah Rebeka! Allah senin canini alacağına, benim cani alsaydi. Sen şimdi kara topraklarda yalnız ne yapıyorsun? Ne olur Cenabi Hak, bir mucize yaratsa da seni tekrardan bana yeri verse..

Tam bu sırada bir dağ faresinin zoriyle toprak hafif hafif kımıldamaya başlayınca, Salamon:

— Sakin ha! diye bağırdı. Ben şaka söyledim be, inandin mi?

BEN SİZİ BEKLİYECEĞİM!

Çörçil, radyoda nutuk vermeğe gidiyormuş. Stüdyonun kapısına gelince şoföre sormuş:

— Beni yarım saat bekliyebilir misin?

Karanlıkta müşterisinin yüzünü seçemiyen şoför, özür dilemiş:

— Maalesef efendim! Bu akşam Başbakanın nutkunu dinliyeceğim.

Gördüğü alâkadan pek memnun kalan Çörçil, çıkarıp şoföre bir ingiliz lirası vermiş. Şoför sevinçle:

— Aldırmayın efendim, viz gelir Çörçil! demiş. Ben sizi bekliyeceğim!. Sami Güvendik

Güven Palas salonu sahibi

Akşehir

NE OLACAK!

Yaşlı bir zat, cadde üstündeki evlerden birinin ziline yetişmeğe uğraşan küçük bir oğlan çocuğu görmüş. Yardım olsun diye, yanına gidip zili çalmıştı.

— Eeeee, diye sordu, şimdi ne olacak delikanlı?

Çocuk tuhaf tuhaf ondan yana bakarak:

— Vallahi sizin ne yapacağınızı bilmem ama, dedi, ben kaçacağım!

Nurettin Tunay

İç Cebeci Tellikaya 12/9 Ankara

Yazısız!

MAHALLENİN KISMETİ

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 24 ★

— Bir de utanmadan erkeğiz diyerekten ortaya çıkmışlar, onun bunun karısına göz dikerler. Şimdiki zamanın erkeğinde iş yok...

Burada Atiye sesini yükseltti:

— Ayol sen de benim gibi kırk yıllık ustayı büsbütün acemi çırak yaptın, çıkardın. Helbette iş yok. Ben bilmez miyim hiç... Bunların hepsi Roke'n Rol erkeği... Doldur bir çuvala kaldır at Sarayburnundan aşağı... Bunlar kızım, naylon çorap gibi iki çekiştirmede ya akar, ya kaçar... Ne de olsa eski toprak başka... Eski toprak gibi olurlar mı?.

Mambo Aysel:

— Ha şunu bileydin ,dedi. En kabadayısı sandüviç yer, üstüne de açlığını bastırsın diyerekten sekiz saat çiklet çiğner. Hacı Efendi öyle mi hanım... Maşallah yer uskumru dolmasını, yer koç yumurtasını, yer beyin salatasını, yer havyarı... İçer üstüne çeşit çeşit şuruplarını... Helbet benimle mukavele yapar.

Atiye:

— Şimdi anladıiım, dedi, demek bu kız yem öyle mi? İlâhi Hacı Mesut Efendi, bak bu hiç aklıma gelmemişti. Öleceğim aklıma gelirdi de, işte bu gelmezdi. Demek sen, bu körpe bıldırcını yem diye kullandın, ağına öbürlerini düşünmek için... Hay aklınla bin yaşa sen... Demek bu herifler bu körpe kuzuya göz dikerken, evdeki kuyruklu koyunu da kaptırdılar.

Gür kaşlarının altında kıvılcımlar saçan ateş ateş gözleri gülümseyen Hacı Mesut:

— Kapıma boynuz takmalarından anlamadın mı, dedi.

Mambo Aysel söyledi, söyledi, bütün içini dökünce yorulup sustu. En tatlı, yumuşacık sesiyle:

— Hacı Efendi, şurubunuzu getireyim mi? dedi.

— Getir yavrum, getir bir tanem, getir nuru aynım...

Mambo Aysel, şurup getirmek için dışarı çıkınca, Hacı Mesut:

— Nasıl sen daha namus dâvası eder misin? diye Atiye'ye sordu.

Atiye ,lâfı değiştirmek için:

— Artık bu kızın lüzumu kalmadı galiba... dedi.

— Yoooo... Daha bir ayı var. Her iş sırayla. Kırkmerdiven mahallesinde Mâide'de gözü olan erkekler daha çok var.

Mambo Aysel, nar şuruplarını getirdi. Hacı Mesudunki büyük bir gümüş kupa içindeydi. Tıpkı bir kral haşmetiyle kupayı başına dikti. Beyaz sakallarından bir kaç damla kırmızı nar şurubu süzüldü.

Artık işinin bittiğini anlayan Atiye:

— Sizi çok rahatsız ettim, dedi, seni de bilemedim kızım... Affedersin. Bana müsaade...

Hacı Mesut, bir dev gibi ayağa kalktı:

— Yoooo... dedi, yağma yok. Bunca marifetimi öğrendikten sonra, hemen kalkıp gitmek mi olurmuş. Her ne kadar saçına ak düşmümüş olsa da, yine mak bulümsün...

Bunu söylerken Atiye'ye yaklaşıp bileğinden tutmuştu. Atiye'nin pörsük vücudu, elektrik çarpmış gibi titredi. Hacı Mesut, Mambo Aysel'e göz kırptı:

— Kapıyı arkadan kapa yavrum! dedi.

★

Kırkmerdiven mahallesinin kadınları, Atiye'nin evinde toplanmışlar, onun yolunu gözlüyorlardı. Eteğini beline toplayıp, Hacı Mesut'a haddini bildirmeye gitmiş, neredeyse bir saat olacak, hâlâ evden çıkmamıştı. Kadınlar meraktaydılar. Burnunu pencere camına dayamış olan kahveci Bilâl Efendinin karısı Ferdane:

— İşte, nihayet evden çıkabildi...

Diye müjdeyi verdi. Bütün kadınlar, sokağa bakan üç pencereye üşüştüler. Atiye, kulakları düşmüş, kart bir kancık eşeğe dönmüştü. Evden içeri girince, Ferdane:

— Ne o ayol, o yoncaloz herifle halvete mi girdin, nedir?. Saatler saatleri bekleriz, gelmezsin, ne oldu anlat... Meraktan ateş üstünde cin mısırı gibi patır patır patlıyacağız.

Atiye, sedire çöktü, bir derin nefes aldı:

— Dur hele, aman Ferdane... İşler bizim bildiğimib gibi değilmiş kardeş... Düpe düz elin ırz ehli namuslu adamına iftira etmemiş miyiz?.

Ferdane, bu birden değişikliğe şaşmıştı. Hâlâ gözleri süzüm süzüm süzülen Atiye, derin derin bir iç çekti:

— Aman pek memnun oldum, dedi...Biz, her bir şeyi ters anlamışız!.

Şoför Recebin karısı Ayten:

— Ben sana demez miydim, Atiye teyze? dedi.

(Devamı var)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

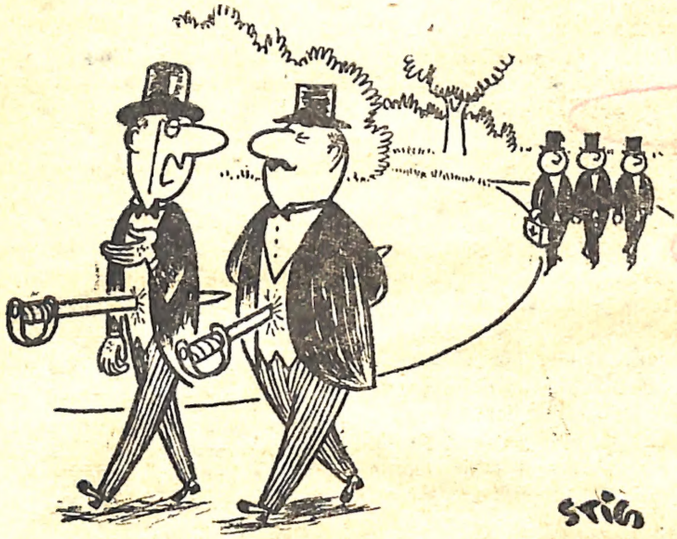

İki İllizyonist düellodan dönüyorlar! — Alman —

Hocasiyle talebesi!..

— İngiliz —

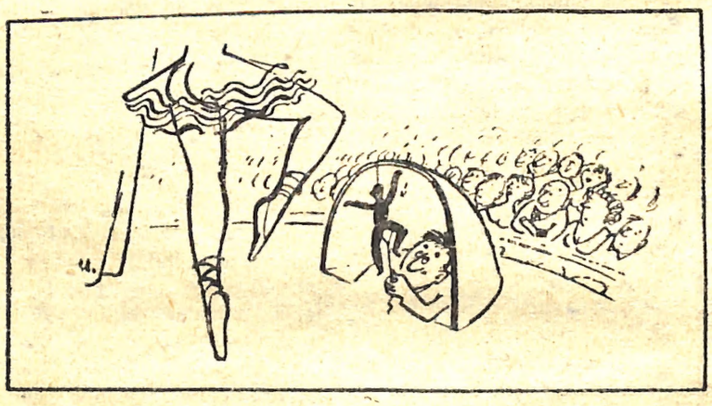

Yazısız! — Alman —

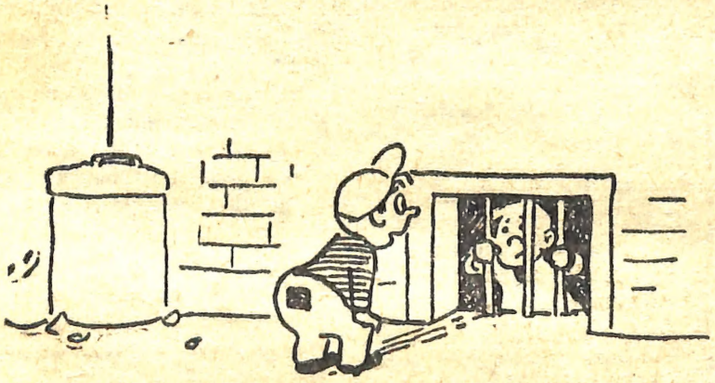

— Fransız — — Sana avukat tutayım mı ulan?!

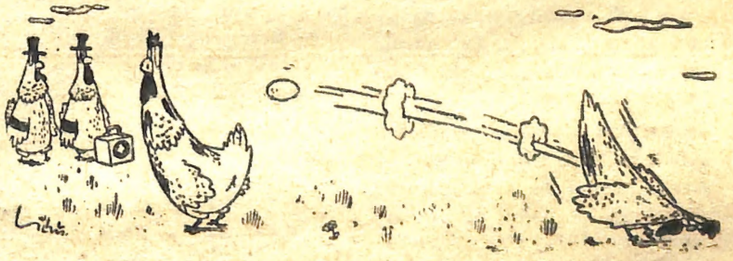

Yazısız! — Alman —

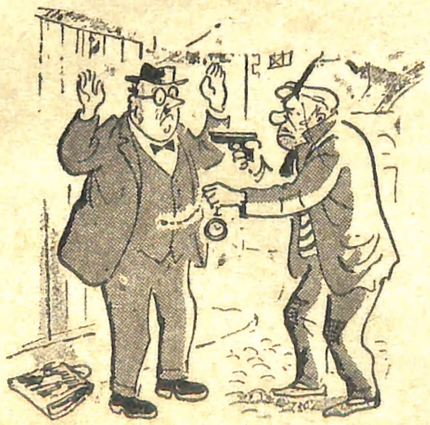

Yazısız! — İngiliz —

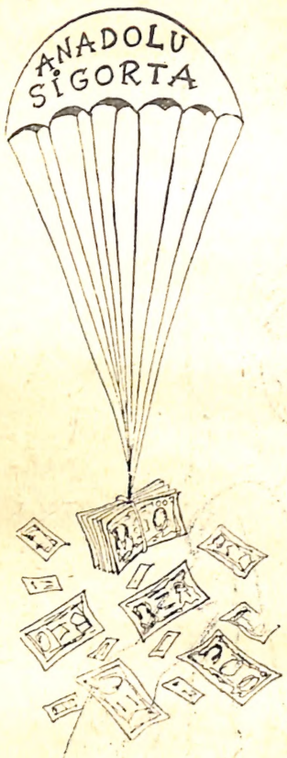

ÖLÜME — KAZAYA — YANGINA KARŞI İLK YARDIM

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

İ G.M.

YÜZDE 25 Mutlak isabet

• Ömür boyunca aylık irat
• 30000 liraya kadar iş sermayesi
• Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
• 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için şişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

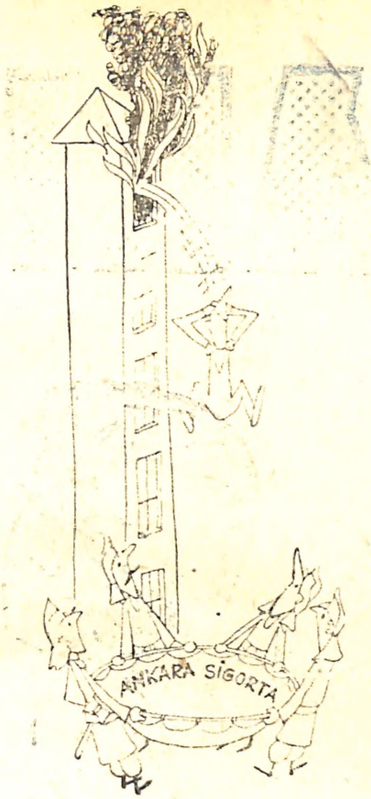

Malınızı ve Canınızı Sigorta eder.

BAŞ AĞRILARINA KARŞI

OPON

FAYDALIDIR!

SÜMERBANK

SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİŞ REKLÂM: 19578

Yüzünüz çamaşır değildir...

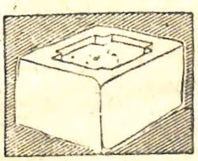

beyaz sabun çamaşır içindir

Kremli

PURO

cildiniz içindir

PURO sizi güzelleştirir

Bol Köpüklü · Nefis Kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

Akbaba

— Ne o sevgilim, üşüdün mü?.. Titriyorsun!

— İtalyan karikatürü —